

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 10/2024

Listopad 2024

Naděje přehazuje výhybku života do nekonečna

Začátkem listopadu jsou hřbitovy zářivě rozsvícené. Typická ponurá atmosféra se mění na živý pouliční ruch. Hroby připomínají čerstvě rozkvetlou zahradu a na tvářích lidí je vidět neobvyklé pohnutí. Země se na chvíli zahalí do závoje nadčasovosti.

Co vede společnost k této náhlé „konverzi“ od běžného nahánění času k intuici čehosi přetrvávajícího? Zajisté, od křesťanů se dá očekávat jejich smysl pro nadpřirozené. Ale ostatní, kteří se nepřiznávají k náboženství, snad také věří, že existuje jiná alternativa života? Nebo se slepě podřizují zaběhanému zvyku a z konvence mají v oblibě společenskou tradici Dušiček? Co se odehrává uvnitř člověka, který vzpomíná na milovaného, který zemřel? Věří, že ho z opačného břehu nějak vnímá, slyší, registruje? Proč tato nevysvětlitelná podvědomá jiskřička naděje?

Naděje jako iluze?

Mnozí si tuto naději vysvětlují jako iluzi. Stateční agnostici za ní vidí strach „přijmout realitu zániku“. Člověku se jednoduše přičí představa nicoty, když všechno stvoření poukazuje na jistý směr. V této obranné reakci si proto vytvoří sen, příběh o pokračování. Na tomto stupni uvažování se však zastaví. Neptá se

na příčiny, proč je člověk mnohem více přitahován k životu v dobru, štěstí, pokoji a lásce než k beznaději smrti.

Naděje jako nový rozměr

„Kdo má naději, žije jinak,“ píše Svätý Otec Benedikt XVI. ve své encyklice *Spe salvi*, neboť „mu byl darován život“. Naděje tedy vnáší do života úplně jiný rozměr, kterým člověk posuzuje všechno kolem sebe. Není to sen, ve kterém místo a čas jsou hypotetické a nic z toho nemá vliv na naše každodenní konání, ale je to zorný úhel pohledu, který mění naše chování. Mít naději na pokračování života po smrti není jen pouhou tezí o budoucnosti, ale zasahuje náš život už nyní. Možná konkrétně tím, že u hrobu se lidé setkají, rodinní příslušníci mají příležitost alespoň v náznacích se poměřit, překonat nesváry, otevřít cestu vzájemnému pochopení, posunout nedořešené vztahy, neboť vzhledem ke smrti je vše relativní a každý chce umírat s čistým štítem. Nakonec i ten, kdo leží v hrobě, si při umírání přál, aby mezi pozůstalými nastala harmonie. V tomto smyslu není jedno, zda člověk touží po pokračování současného života, nebo zda doufá v nový život. Benedikt XVI. v encyklice říká, že lidé nechtějí žít tentýž život donekonečna. Tato představa se jim nelíbí. Naděje na věčnost podněcuje jinou představu – představu blaženého štěstí. Věčnost přitom není nepřetržitým plynutím, ale chvílí „plného uspokojení, ve kterém nás objímá totalita bytí a my objímáme ji“.

Naděje podle Gabriela Marcela

Filozofii naděje se detailně zabýval francouzský křesťanský myslitel, původně agnostik, který konvertoval na katolicismus, Gabriel Marcel. Odmítá naději jako

jistou domýšlivost nebo výjimečnou osvícenost či vlastnění jakéhosi Božího úřadu. „Opravdová naděje je pokorná, nesmělá, cudná.“ Nelze odvodit čistě ze psychologických předpokladů, neboť je principem ducha. Má však smysl o ní mluvit pouze v souvislosti s pokušením beznaděje. Zatímco zoufalství je kapitulací a ztrátou odvahy, naděje

je revoltou proti neblahému stavu. Tato revolta se však neděje dramatickou vzpourou, ale klidnou cestou, trpělivým přijetím zkoušky a jejím integrováním

do určitého tvůrčího procesu zrání. Naděje je bojem z nitra, zápalem, odevzdáním se v důvěře a tím povznesením se nad jakékoliv zklamání. Naděje podle Marcela posiluje vazbu na určitou událost, zatímco beznaděj ji rozvazuje. Naděje si vždy najde cestu, způsob, „štěrbinu v krunýři“, aby „vpustila světlo do vězení“ přetrvávajícího stavu. Naopak, zkušenost jen potvrzuje, že tady cosi bylo už stokrát. Marcel dodává, že naděje závisí i nezávisí na nás: „Před nadějí se můžeme uzavřít podobně jako před láskou a nepochybně ji můžeme i popřít, tak jak můžeme popřít a degradovat lásku.“ Ve skutečnosti je však „vnitřní silou, nadšením, vytržením pramenícími z ohniska mimo náš dosah“. Nakonec Marcel vztahuje naději na osobu a na lásku. „Čím je láska sobečtější, tím spíše vede k výpovědím prorockého rázu, které bude moci zkušenost snadno usvědčit ze lži. Čím je láska křesťanštější a svobodnější, tím jsou výpovědi méně vyhraněné, směřují k nepodmíněnosti, která je znamením přítomnosti.“ Jinými slovy, svobodná láska nepřitáhne naději za vlasy, ale doufá velkoryse. Naděje tak nebude nesplnitelnou iluzí, ale projevem hluboké důvěry v konečný pozitivní cíl.

Naděje jako komunikace

Přítomnost naděje si tedy lze vysvětlit i u nevěřícího člověka, neboť plyne z neznámého životodárného pramene a neváže se na specificky náboženskou půdu. Lidé naděje se přece však vždy alespoň podvědomě odvolávají na nevypočitatelnost osudu, na něco, co stojí nad lidskou logikou. Jsou intuitivní lidmi víry, překračují čistou racionalitu. Již tento rozměr je přirozeně otevírá věčnosti. Každá nesnesitelná životní situace je totiž staví před volbu: život nebo smrt, uzavřít se nebo vpustit do duše světlo naděje a pod její vlajkou trpělivě kráčet temnotou.

Samozřejmě, snadno se o tom teoreticky mluví. Když však nastane extrémně těžká situace, síly naděje jakoby zcela zmizely. Člověk cítí tuje obrovskou samotu se svým problémem. Pokušení beznaděje je velké. Zajímavé, že v té chvíli vnímá nekonečnou trvalost svého stavu, zatímco při štěstí si rychle uvědomí jeho tékavost. Na pomoc však může přijít láska. Porozumění druhého člověka nebo

Boží láskyplné srdce naději podepřou. „Naděje přichází k člověku spolu s jiným člověkem,“ říká Dante Alighieri, Pokud někoho milujeme, vkládáme do něj nedefinovatelné možnosti a očekáváme jeho odpověď na ně, tvrdí Gabriel Marcel. Ale pokud od něj už nic neočekáváme, zbavujeme ho jeho schopnosti vynacházet a tvořit. „O naději můžeme mluvit jen tam, kde existuje tajemná komunikace mezi dávajícím a přijímajícím, výměna, která je známkou duchovního života,“ dodává.

Nikdy není pozdě

I Benedikt XVI. v encyklice *Spe salvi* poukazuje na to, jak jsou naše životy mezi sebou propojeny v hlubokém společenství. „Nikdo nežije sám, nikdo nehřeší sám, nikdo není spasen sám.“ Svatý Otec dále povzbuzuje věřící, aby se modlili a přimlouvali za druhého člověka, a to i po smrti. Vysvětluje, že není třeba promítat pozemský čas na Boží. „Ve společenství duší je čistě pozemský čas překonán. Nikdy není pozdě na dotek srdce bližního, ani to nikdy není zbytečné.“ Tím rozšiřuje a zpřesňuje chápání naděje: „Naše naděje je vždy zároveň nadějí pro druhého a jen takto je skutečně nadějí i pro mě.“ Zatímco beznaděj směřuje k samotě a individualismu, naděje vytváří společenství, je propojena s láskou a alespoň implicitně přítomnou vírou.

Archimedův pevný bod naděje

Morální teologie považuje víru, naději a lásku za vzájemně provázané základní teologální ctnosti, které Bůh dává člověku při svátosti křtu. To, co je dáno

v zárodku, však lze postupně udušit. Jako všechny ctnosti, i tyto vyžadují ustavičné cvičení, pěstování. Křesťanským životem je lze rozvíjet. Proto naděje křesťana je mnohem výraznější. Má totiž konkrétní pevný bod, Osobu, o kterou se může opřít.

Proč dnešnímu světu tak velmi chybí naděje, jak to často opakuje papež, ale i mnozí politici? Snad pro převládající zkušenost zla, konfliktů, nevraživosti, bídy? Skutečnou naději lze zakusit pouze v situaci temnoty, pouze v souvislosti s beznadějí. Je tedy jedinečná příležitost k naději. Ale ona nikdy není sama, ale pohybuje se v doprovodu lásky a víře. Snad ve světě chybí právě tyto společnice?

Čas tichých vzpomínek na milované blízké v dušičkovém období, ale i slavnost Všech svatých, když vnímáme hodnotu společenství, nám připravuje jedinečnou půdu prožívat naději spolu s láskou a vírou. Kéž by zaplavila svět novou očištnou vlnou, aby se bezmocní v naději stali mocnými tvůrci současnosti i budoucnosti.

(podle KN)

Poslední místo – dráždivá otázka i odpověď

Pokud se člověk zahledí na Krista na kříži, určitě zauvažuje i nad svým vlastním místem na něm, ale i nad svým „posledním místem“ na životní pouti. Co je „poslední“? Jak se tam přijde? Rozumíme, co to znamená?

Při úvaze o Kristově kříži nabývá úvaha o posledním místě nebo jeho hledání nejen silný antropologický, sociální a existenciální rys, ale i duchovní rozměr.

Poslední místo jako přistání na posledním letišti

Úvahy zaměřené na poslední místo najdeme v dílech a reflexích mnoha světových spisovatelů a myslitelů. Za všechny zmiňme francouzského autora Antoina de Saint-Exupéryho (1900-1944), který se ve svých esejích často zamýšlí nad údělem osamělosti člověka na této zemi navzdory tomu, že žije ve společnosti.

Ve sbírce esejí *Země lidí* na jednom místě vzpomíná na svého přítele, který zahynul sám v letadle kdesi nad Atlantikem. Osobitým stylem přitom

evokuje myšlenku „života, který nás odvádí od přátel“. Truchlí za Mermozem – kamarádem a pilotem, se kterým založil leteckou linku přes africkou Saharu,

přes Atlantik a jihoamerické Andy; za Mermozem, který „zkoušel cesty pro druhé“ a „po dvanácti letech práce, když znovu letěl přes jižní Atlantik, stručně oznámil, že mu přestal fungovat pravý zadní motor. Pak nastalo ticho...“ Exupéry píše: „Zvykli jsme si čekat...“ Až později si uvědomil, že jeho starý kamarád Mermoz přešel na „poslední letiště“. Podobně jako ptáci kroužící nad bývalým holubníkem, kterým ještě „nedošlo“, že už není, tak i letec Exupéry krouží a hledá ztraceného druhu. Bývalé štěstí vzájemného přátelství se však nenávratně změnilo na hořkost a meč, který se vnořuje do srdce a rozděluje ho. Zůstává jen dech bolesti, „zahrada, která je od nynějška pro nás navždy zakázána“. Je to silný obraz oslovující všechny, kteří ztratili své největší lásky a nejlepší přátele a kteří nyní mají srdce a duši rozmetané jako střepy.

Tématu „posledního místa“ se věnuje i poezie, která se nás svým tichým hlasem snaží přimět hlouběji se zamyslet nad životem. Mnoho podnětů najdeme u slovenských a českých básníků. Například ve verších Janka Silana, jehož osud osamělého a nedoceneného básníka na važecké faře během komunismu poznamenal i jeho tvorbu. i poezie pražského básníka a nositele Nobelovy ceny za literaturu (1984) Jaroslava Seiferta, například ve sbírce *Koncert na ostrově*.

Silné momenty na téma „posledního místa“ najdeme i v Bibli, a to na nesčetných místech – počínaje příběhem prvních lidí Adama a Evy přes příběh Abrahama, který hledal vlast a šel a ani nevěděl, kam jde, až po Ježíše Krista, který přišel „do svého vlastního, a vlastní ho nepřijali“ (Jan 1,11) a „šel nám připravit domov“ v nebesích (srov. Jan 14,1-3).

Co všechno musí člověk prožít, než přiletí na „poslední letiště“ jako Exupéryho přítel? Jaký smysl má lidská existence? A co je tím posledním územím, na které je každý z nás povolán?

Podobenství o posledním místě

O „posledním místě“ a jeho významu najdeme silné podobenství v Novém zákoně. V evangeliu podle Lukáše čteme, jak Ježíš jednou pozoroval, „jak si pozvaní vybírali přední místa“. Při této příležitosti svým učedníkům řekl: „Až budeš od někoho pozván na svatební hostinu, nesedej si na přední místo. Mohl by být od něho pozván někdo vzácnější než ty, a ten, kdo pozval tebe i jeho, by přišel a řekl ti: 'Uvolni mu místo!' Tu bys musel s hanbou zaujmout poslední místo. Ale když budeš pozván, jdi si sednout na poslední místo, takže až přijde ten, který tě pozval, řekne ti: 'Příteli, pojď si sednout dopředu!' To ti bude ke cti u všech, kteří budou s tebou u stolu. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponижuje, bude povýšen.“ (Lk 14,8-11).

Podobenství nabízí spoustu reflexí. Jedna z nich by se mohla týkat i toho, zda životní pokora, kterou Ježíš zjevně upřednostňuje, je dnes opravdu možná.

V našem občanském světě se totiž ponížení nepovažuje za ctnost – nebo se pokládá za patolízalství, či slabost pramenící z pocitu méněcennosti, kterou není třeba velmi ukazovat.

Na druhé straně ne každé prostředí má rádo její opak, tedy pýchu, nadutost, povyšování nebo chlubení se. Pokora tak stojí někde uprostřed těchto postojů.

Augustin nazývá pokoru „pravdou“, pravdivým postojem k životu a k druhým, který se zakládá na skutečnosti. Pokora jako pravda je především uznáním skutečnosti. Uznání skutečnosti se však u věřícího a nevěřícího člověka většinou zcela liší, což zároveň zakládá zásadně jiný postoj k životu. V evangeliu je vyjádřen jasný protiklad mezi mentalitou Krista – jeho učením o „posledním místě“ – a mentalitou světa: Kristus říká, že zatímco svět a světské lidi si rádi vybírají přední místa, pro jeho učedníky podobné chování neplatí.

Ježíš svůj příklad kontrastu dvou pozic uvedl možná i pro zjevnost první z nich. V přírodě totiž pozorujeme neustálý boj o místo, vzájemné přerůstání, boj jednoho druhu zvířat proti druhému (Charles Darwin). Podobně je to i ve světě člověka, ve kterém není žádnou výjimkou „vůle po moci“ (Friedrich Nietzsche).

Poslední místo jako životní pokora

Ježíš svým pozorováním a z něho utvořeným závěrem, které předkládá v podobě podobenství, chce poukázat nejen na lidské chování, ale i na něco skrytějšího a subtilnějšího: nejde jen o rozlišení mezi tím, co je první a co je poslední místo, ale také mezi tím, kdo je první a kdo je poslední.

Odpověď na to, kdo je první, je z duchovního hlediska více než zřejmá: první je vždy Bůh. Vždyť „Každý dobrý úděl, každý dokonalý dar přichází shora, sestupuje od Otce světél, u něhož není změna ani ztemnění, jaké je působeno u hvězd otáčením. On rozhodl, že nám dá život slovem pravdy, abychom byli (jako) prvotiny ze všeho, co stvořil.“ (Jak 1,17-18). Prvním zdrojem všech

ctností, pokroku a svatosti je Bůh Otec. On je ten, kdo člověka „zve na svatbu“ Nejen obrazně jako v Lukášově příběhu, ale ve skutečném životě.

V jakém smyslu si však máme v životě vybírat „poslední místo“, v čem spočívá tato naše volba?

Odpověď není až tak těžká, hledáme-li ji ve světle zásad duchovního života. Naším „posledním místem“ při kráčení životem je v plném slova smyslu totéž, co v Ježíšově životě – plnění vůle Otce. Snažit se být posledním platí především o našem vztahu k Bohu – v něm nerozlišujeme, v čem ano a v čem ne: Boží vůli máme plnit vždy a ve všem.

Čím více se to člověku daří, tím více postupuje dopředu, a tedy z posledního místa směrem k prvnímu – k Bohu.

Jak však poznat Boží vůli, když Bůh s námi obvykle nemluví přímo, neoslovuje nás přímým zjevením – neslyšíme jeho výslovné rozkazy?

Bůh nám svou vůli ukazuje skrze ostatní lidi, přes obvyčné a každodenní události, přes takřikajíc „náhodné věci“, dokonce prostřednictvím počasí. Vždyť kdo z nás nezažil, že chtěl někam jít, něco zařídit a uskutečnit něco, co jsi předsevzal; ale okolnosti nebo lidé ho přiměli jednat jinak, než se chystal? (srov. Jn 21, 18), jak to Ježíš předpověděl Petrovi. Podobné věci se přitom stávají i mocnějším než jsme my - těm, kteří se zdají být prvními tohoto světa. Kdo ví, že takto se „děje Boží vůle“ a ctí Boha, rád zaujme „poslední místo“.

Nebezpečný paradox

Jak vidno, „poslední místo“ má několik významů. Existuje nejen v lokálním či existenciálním smyslu slova (například chvíle umírání), ale i ve významu celého našeho života.

Kdo usiluje o poslední místo v životě, si však musí dávat pozor. Existuje totiž pomýlená duchovnost, která člověka přivede k tomu, že si nakonec sám chce sednout na Boží místo. Bděme proto, abychom ne-

podlehli pokušení a nezačali si namýšlet, že touhou po Bohu a vlastní dokonalostí jsme se již přiblížili k Božimu povýšení na „první místo“. Podle Ježíšových slov člověk je v takové chvíli od něj „na hony vzdálený“.

Možná i mezi námi jsou lidé, kteří člověka na „posledním místě“ už ani nevidí, protože si právě sedli nahoru – na první místo.

Ale zcela jistě jsou mezi námi starší lidé, který život dovedl do poslední stanice, dělníci podobní sv. Josefovi, kaplani Církve, kteří potichu a často bez poděkování pracují s lidmi v evangelijním duchu... Je mnoho takových, kteří žijí své „poslední místo“ bez toho, aby si to vůbec uvědomovali.

Ježíš svým podobenstvím o prvním a posledním místě chce všem říct něco ohromujícího a přitom jasného jako slunečný den: k Bohu (a k člověku) máme nejbližší jen z „posledního místa“. Věřící člověk by si to měl uvědomovat po celý svůj život.

(podle KN)

Jak prožít adventní čas, aby na Vánoce přišla radost

Každým rokem v supermarketech a obchodních domech, na vánočních trzích, ba na každém kroku začínají znít adventní a vánoční písně o několik týdnů dříve, než ve skutečnosti nastane čas, který jim náleží. Z nekonečných nahrávek na nás „padá sních“, zvoní zvonky, „přichází k nám Mikuláš“.

Zvukový „nárek“ má obchodníkům pomáhat při zamlžování ostrého pohledu návštěvníků obchodů a nákupních center a snadněji jim vytáhnout peníze z kapsy. Pasivní posluchači – aktivní kupci. A trh funguje. Tam, kde byl člověk tímto způsobem funkcionizovaný, se ztrácí lidskost.

Hadí šepot a nenásilný diktát JÁ

Ideologický diktát materialistické ideologie – když podle „vědeckého světonázoru“ lidská duše oficiálně neexistovala a Bůh byl zrušen – je dnes překonán. Násilný proud státní ideologie však nahradil jiný nenásilný proud životního stylu zaměřený jiným směrem: mít všechno, co můžu vlastnit, co

mohu získat. Proto saháme po každé novince, kterou nám nabízí barevná reklama, a proto se všechno točí kolem našeho já: já jsem měrkou všech věcí; já rozhoduji, co je správné a co nesprávné, co je dobré a co špatné.

Kde se to v nás vzalo? Kde začal konec rajské idyly, jejíž obraz – spolu s chutí zakázaného ovoce na rtech – v sobě stále nosíme?

Hadí šepot vnesl závoj nedůvěry mezi Boha a člověka. Ze zahrady se stalo vězení. V tomto vězení všechno, co není JÁ, co se vymyká zpod mé kontroly, považujeme za své ohrožení; jediný, komu můžu věřit, jsem já sám. Takové je naše srdce. Zbožná bázeň se změnila ve strach. Důvěru nahradila nedůvěra, uchvácení Bohem vytlačila úzkost z nepřátelského vesmíru. Moc posvátného úžasu nahradila síla egocentrismu. Hledáme něco v sobě, ale nacházíme pouze propast a prázdnotu. A tu prázdnotu potřebujeme neustále něčím naplňovat. Proto se upínáme jednou k hodnotě „mít“, jindy k hodnotě „být“: mít víc, víc, víc a být víc, víc, víc... uctívanější, důležitější – více než ty, než on.

Kdysi jsme se ptali, jaký je smysl našeho života. Dnes se ptáme, jaká je naše životní úroveň... Zdá se, jako by v našich časech vymřela etika založená na obětavosti. Člověk už není ochoten vzdát se svých zájmů pro nadosobní ideál či pro společné dobro. Výraz krize, který již nějakou dobu skloňujeme v mnoha podobách, původně znamenal soud. V klasických řeckých divadelních dramatech se takto označovala část děje, ve které docházelo k závěrečné konfrontaci sil.

Jaké síly zvítězí v dnešní době, záleží i na tom, zda přijmeme nejhlubší pravdu Vánoc – křesťan ví, že v obraze jeslí a příchodu Dítěte Ježíše se nachází i kříž, utrpení.

Tma, která zjevuje Světlo

Nedávno jsem se setkal s křesťanskými aktivisty, kteří vyprávěli o náročném programu na příští dny: mikulášské oslavy ve školách, v dětských a charitních domovech, organizování dobročinných akcí pro bezdomovce, příprava vánočních koled, jeslí, vánoční pozdravy... Mnozí už nevěděli, kde jim hlava stojí.

Všichni jsme se shodli na tom, že jsme z toho už příliš unavení a budeme rádi, když bude „po“. Vtom se kdosi „nevhodně“ zeptal: „A co znamená advent pro vás zcela osobně?“ Odpovědí bylo zaražené mlčení. Bezmocně jsme se na sebe podívali.

Venku se už stmívalo. Nezapálili jsme však světlo. Dovolili jsme tmě, aby nás pronikla. Možná i proto, abychom navzájem nebyli svědky prožívání trapné situace, která nastala po otázce. Tma a ticho. Tehdy jsem si uvědomil: to je vlastně advent. Teď a tady se to děje: uprostřed tmy sedět spolu, bezmocně, bez pomoci, mlčky a vydržet tuto tmu. Vydržet!

Nikdo neodešel. Nikdo nezapálil světlo. Nikdo ani lehce nezažertoval. Spolu jsme vydrželi tmu, prázdnotu mlčení.

Prožít takový okamžik je prvním krokem, aby se člověk pohnul. Pouze ve tmě může narůst touha po světle. To není pasivita; ve skutečnosti je to aktivní proces. Snazší by bylo utíkat před tmou do různých aktivit, jen abychom strach ze své slabosti zakryli, případně zahnali.

V tento adventní podvečer jsme téměř všichni tušili, že jsme plní touhy znovu se vydat na cestu, na které nebudeme zapomínat na skutky lásky vůči jiným, ale nechceme ani zanedbávat „svůj“ advent. Vždyť Vánoce mají nastat i pro nás – pro každého osobně. Opravdu se však neuskuteční, pokud setrváme v chaotických aktivitách, které jsou tak typické pro tyto dny: nákupy bez míry, nekonečný úklid, plýtvání silami na nesprávném místě...

Nepokoušejme se znovu, prosím, o reprízu Vánoc z minulých let: nic jim nechybělo, ale Bůh v nich absentoval! Hledejme ho, milí přátelé, v těchto pozeňnaných dnech. Tak jako betlémští pastýři, mudrci od východu a lidé dobré vůle všech dob jistě ho i my najdeme. Vždyť přišel, aby nás zachránil.

Adventní inspirace

Právě adventní čas by nás měl inspirovat, abychom vystoupili ze světa funkcionálního a fungujícího a vstoupili do světa kreativního tvoření a jednání bez bočních úmyslů. Pro začátek jsou zvláště dobré písně Adventní doby. Neboť – jak nás upozorňuje Ernst Jünger – „v náboženských písních je jakoby skrytá

jeskyně pokladu. V písních se setkáváme s myšlenkami a v myšlenkách se setkáváme s moudrostí, která oslovuje to podstatné. Každá píseň se takto stává

mostem k základním zkušenostem lidstva, a kdekoli se stáváme zpívajícími lidmi, můžeme mít účast na těchto zkušenostech“.

Setkání s náboženskými písněmi je kromě toho vždy i setkáním s uměním. Velmi málo se dnes myslí na to, jakou službu udělala Církev v předchozích stoletích i těmto lidem, a sotva se myslí na konse-

quence, když dnešním dětem tuto možnost nedáváme. Neměli bychom zapomínat, že tak jak se rovnoběžky protínají v nekonečnu, tak se v hloubce dotýká dobro a krása. Co takhle obnovit v našich farnostech ranní rorátní mše svaté, které si v posledních letech našly mnohé návštěvníky, zejména děti? Právě tam by mohly zaznít tyto písně. A co večerní rodinná setkání v neopakovatelné atmosféře při adventním věnci?

Adventní čas je bohatý čas. Je bohatý na svaté, na legendy, zvyky a vůně, ale i na písně. Tam, kde nás obohacují, stávají se vzpomínkami, které nás provázejí i v těžkých hodinách života, ba mohou nás utěšovat. Neboť tomu, kdo ví ve svém nitru o dobrém a podstatném, se daruje útěcha. Starejme se o to společně, aby nás chaotický čas neokrádal o hodnotné vzpomínky čistou konzumací a komercializací, povrchní pasivitou a schválením kýče. Začněme znovuobjevením sebe sama. Jak? Tím, že odstraníme to, co tomu brání, a staneme se novými lidmi. To je hodnota, pro kterou přišel Mesiáš na tento svět.

Deformující zbožná idyla

Z tohoto pozhnaného času však nemůžeme udělat jen zbožnou idylu. Adventní čas je zvláštním časem zodpovědnosti a konkrétní pomoci (srov. Mt 3,3 a Mt 25,40). Dobou, kdy je třeba naplnit srdce odpovědností za sebe i jiné, tedy i vzájemnou solidaritou, dobrotou a láskou (srov. *Gaudium et spes*, 46). Má to být zodpovědná příprava nejen na liturgické slavení Vánoc, ale především na setkání s Ježíšem – Soudcem.

Křesťané prvních dob žili v přesvědčení a očekávání, že Pánův příchod nastane hned po jeho odchodu z tohoto světa. Když se tak nestalo, mnozí byli znechuceni a s výčitkami se obraceli na apoštoly. Apoštol Petr proto napomíná k trpělivosti: „Jednu věc, milovaní, nesmíte přehlédnout: že je u Pána jeden den jako tisíc roků a tisíc roků jako jeden den.“ (2 Pt 3, 8) S podobným problémem se potkal i sv. Pavel v Soluni, kde se mnozí v nesprávném chápání příchodu Ježíše Krista oddávali zahálce a sladkému nicnedělání.

Správné prožívání Adventní doby nás má vést k radostnému očekávání setkání s Pánem. Příprava na vánoční svátky má být přitom i jakousi „generálkou“ na setkání s Ježíšem, kde ho „budeme vidět takového, jaký je“ (1 Jan 3,2).

Připomeňme si, s jakou láskou chystáme dárky pro své blízké, aby mohli ve sváteční chvíli cítit naši lásku. Chceme-li ve vztahu k Bohu dosáhnout lásky, která má trvat věčně, máme se snažit být zcela a celí stále milujícími lidmi. Adventní čas je v tomto smyslu zvlášť požehnaným časem. Je to čas určený k tomu, abychom odložili falešné představy o Bohu a přijali ho takového, jaký se nám dává. Právě vtělení Božího Syna nám ukázalo, jaký Bůh je, i to, jak jedná. On nekraluje nad světem v chladném a nekonečném odstupu. Není tzv. silnou osamělou nejvyšší bytostí, která se zabývá sama sebou. On je láska. Bůh z lásky stvořil svět. Z lásky i zasáhl do světa, když nám poslal svého Syna. Skrze svého Syna – aniž by narušil naši svobodu – nás ustavičně zve k velkým skutkům lásky. Jedno španělské přísloví říká: „Bůh je dobrý dělník, ale rád si nechá pomoci.“ Bůh nás volá, abychom s ním spolupracovali a spolupůsobili v tomto světě.

Vánoce dají, co dáme v adventu

Snít, že Vánoce budou krásné jen na základě toho, že si pořídíme vše, co patří k jejich vnějšku, nestačí na to, aby nakonec krásně opravdu byly. Lásku si nelze pořídit ani za několikatisícový dárek. Jedná se o více.

Z vlastní zkušenosti víme, že u štedrovečerního stolu v našich rodinách a společenstvích budeme jen tehdy skutečně šťastní a spokojení, pokud se během celého roku budeme snažit být k sobě navzájem lidsky dobří. Naproti tomu,

pokud lidé během celého roku půjdou proti sobě, nebudou se navzájem poslouchat, ačkoli k sobě patří, pak na svatou noc nenajdou radostné překvapení, ale prázdno a zklamání.

Něco podobného platí i pro naši přípravu na setkání s Bohem na konci našeho života. I to nám chce liturgický advent připomenout: jde při něm i o druhý advent – o advent, který netrvá pouhé čtyři týdny, ale celý život. Bůh nás zve do nové kvality života. Sám nás ujistí uje, že na to velké překvapení konce našeho života se nejlépe připravíme, když se budeme upřímně obracet k němu: poslechem jeho slova, jeho tichého volání ve svědomí, ve svátostech, v modlitbě, v naději. K adventu našeho života patří i úsilí o sounáležitost a lásku v našich rodinách a vzájemná mezilidská pomoc.

Kéž bychom prožili letošní liturgický advent, ale i advent našeho pozemského života v radostném očekávám, které bude korunováno věčnými „Vánoce“.

Dovolte, abych tuto úvahu ukončil slovy sv. Augustina: „Ó, krásný den, který nemá večera ani konce... ve kterém slyšíme: Vstupte do radosti vašeho Pána, vejděte do věčné radosti, do Pánových příbytků, kde se nachází nekonečná vznešenost, nevyšvítelnost a zázračnost...“

Modleme se spolu: „Čekáme na tvůj příchod, Pane, tak jako čekáme na pokoj v této době vnějšího a vnitřního nepokoje. Čekáme na tvůj příchod, protože máme hlad po spravedlnosti a trpíme nespravedlností. Čekáme na tvůj příchod, neboť máme žízeň po svobodě, neboť cítíme pouta a vinu útlatku. Vrať naději těm, kteří ji ztratili. Obnov lásku tam, kde vychladla. Otevři naše oči a srdce, abychom tě objevili v našem životě. O to tě prosíme, Pane. Amen.“

(podle KN)

Jak můžeme Boha poznat a uvěřit v něho

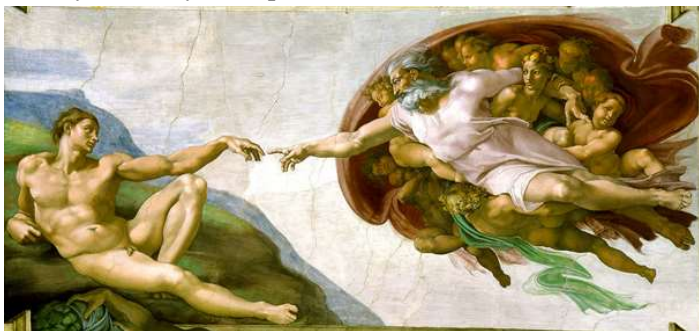
Víra v jednoho Boha je základním článkem křesťanské víry. Proto i Krédo – vyznání víry se začíná od Boha, nebo Bůh je „první... poslední“ (Iz 44, 6), začátek a konec všeho.

Na hodinách náboženství jsme se jako děti učili odpověď na otázku, k čemu jsme na světě: „Na světě jsme k tomu, abychom Pána Boha poznali, jemu sloužili, jeho milovali, a tak do nebe přišli.“ Jako dospělí se mnozí z nás mohou ptát: Komu to máme sloužit? Koho milovat? Jak můžeme Boha poznat a uvěřit v něho?

Bůh je blízký i vzdálený

Při hledání odpovědi na tyto otázky nám pomůže Písmo svaté. Ve zkratce lze

říci, že ve Starém zákoně máme vyjádřenou ideu Boha povýšeného nad vše stvořené. Bůh se tam ukazuje jako všemohoucí a nezávislý Stvořitel všeho, jako absolutní Pán lidského pokolení, dobrý a milosrdný, ale přísný k neposlušným.

V Novém zákoně se Bůh zjevil v Ježíši Kristu. V něm, v Kristu, Otec řekl všechno a nebude už jiné slovo kromě tohoto. V Kristově člověčenství nachází svůj obraz Boží dobrota a láska, jeho všemohoucnost a zároveň jemnost, spravedlnost i něžné milosrdenství, prostota, pravdomluvnost, velké pochopení pro člověka, ale i příkaz práce a úsilí. Bůh se v Kristu zjevuje jako velmi blízký, milující Otec, ale zároveň i daleký, jako nejvyšší dokonalost.

V Novém zákoně je nejdůležitější to, že Ježíš Kristus zjevuje tajemství vnitřního Božího života. Existence Pána Boha ve světle Nového zákona je proto jasnější. Tato cesta Boha k člověku, odhalená v Novém zákoně, dále trvá v Církvi, která

celou svou podstatou, a zvláště svátostmi dosvědčuje, že Bůh se ustavičně k nám snižuje jako Láska.

Tajemný a skrytý

Svatý Otec Benedikt XVI. den před začátkem Roku víry 10. října 2012 na generální audienci řekl: „Vidíme, jak je doba, ve které žijeme, poznamenána zapomináním a jakousi hluchotou vůči Bohu. Myslím si, že se od koncilu máme naučit jednoduchou a základní lekci, která spočívá v tom, že křesťanství ve své podstatě vychází z víry v Boha, který je trojiční láskou, a z osobního i komunitního setkání s Kristem, který usměrňuje a vede náš život. Všechno ostatní z toho vyplývá. Důležitým úkolem dneška... je opětovně a jasně ukázat, že Bůh je přítomen, že se o nás stará a odpovídá nám. Pokud však chybí víra v Boha, ztrácí se, co je podstatné, protože člověk přichází o svou hlubokou důstojnost a o to, co ho činí velkým.“

Bůh je a zůstane pro člověka tajemstvím. Už i proto, že není předmětem, který lze bezprostředně poznávat, jako například hmotné skutečnosti. Bůh neexistuje způsobem, jakým existují věci nebo lidé. Bůh není završením rozumových úvah, ani výsledkem laboratorních pokusů. Písmo svaté ho nazývá skrytým Bohem, tím, který přebývá v nepřístupném světle.

Pochopený Bůh není Bohem

Pouze tehdy lze mluvit o pravém Bohu, pokud jeho tajemství zůstává nedotčeno a člověk uzná hranice svého poznávání. Svátý Augustin říká: „*Si comprehendis, non es Deus.*“ Tedy pokud si myslíš, že jsi pochopil Boha, tak to s jistotou není Bůh. Bůh, kterého by člověk plně pochopil, by už nebyl Bohem. Kdosi řekl, že pokud divoch přestane věřit ve svého dřevěného boha, znamená to, že Bůh neexistuje, znamená to jen tolik, že pravý Bůh není ze dřeva. Pokud by nikdo nikdy nepotvrdil existenci Boha, ještě by to nedokazovalo, že neexistuje. Naše smysly, intuice a racionální úvahy vymezují hranice. Věděl to i sv. Pavel, jak to dosvědčuje v listu Římanům. Bůh žije tajemným způsobem, přitom však způsobem dokonalým, který si dnes náš nedokonalý rozum neumí představit.

Na Božím tajemství proto ztroskotávají lidské představy o Bohu. Proto je třeba celý život znovu a znovu vydávat na cestu za ním, jak nás vyzývá žalmista. Ale čím více člověk hledá Boha, tím více se mu všechny řeči o něm budou zdát nedostačujícími. Nejdokladněji to vidíme na biblickém Jóbovi. Tvrdým zásahem osudu ztratil všechno – majetek, rodinu, zdraví. Neschopný pochopit Boha, se s ním hádá. Na konci však uzná, že s Bohem se nelze přít, Bohu nelze přijít „na kořen“.

Poznávat znamená i přijmout

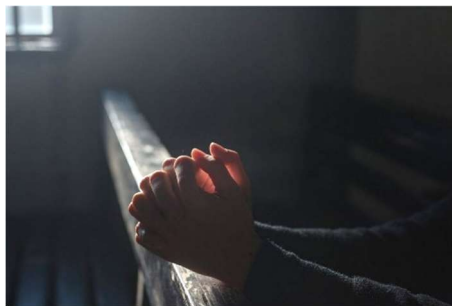
Jelikož Bůh zůstává pro člověka tajemstvím, může člověk jeho existenci i popírat. Proto otázka o Bohu souvisí s celou řadou jiných otázek. Věřící člověk je však přesvědčen, že pouze Boží tajemství je odpovědí na tajemství člověka, a má k tomu i důvody. Přinejmenším zastává názor, že všechny argumenty proti existenci Boha nejsou přesvědčivé a dají se i racionálně vyvrátit. Avšak důkazy pro i proti nejsou vzhledem k Božímu tajemství ničím jiným než jednoznačnou výzvou k prohloubení vlastní víry.

Naše lidská slova jsou vždy nepřiměřená tajemství Boha. Proto musíme neustále očišťovat svou lidskou řeč od toho, co je v ní omezeno, obrazné a nedokonalé, abychom Boha, který je nevýslovný, nepochopitelný, neviditelný a neobsažitelný, nezaměňovali s našimi lidskými představami. Také si musíme uvědomit, že pravda o Bohu tím, že se vyjádří lidskou řečí, se ani nezruší, ani nezmenší.

Co tedy znamená znát a poznat Boha?

Co znamená věřit v něho? Zřejmě něco

víc než teoreticky vzít na vědomí jeho existenci. Člověk si začíná uvědomovat, že s existencí Boha souvisí i existence člověka. Poznání Boha je proto dílem nejen rozumu, ale také srdce. Poznat Boha znamená uznat ho za důvod a cíl vlastního života, přijmout ho jako jediné, absolutní a nejvyšší Dobro. Věřící člověk ví, že nejdokonaleji budeme znát Boha ve věčnosti, když ho uvidíme tvář v tvář takového, jaký je. Tak o tom píše sv. Pavel.

Přirozené poznání Boha

Nevidíme Boha, jinak bychom v něho nepotřebovali věřit. V našem životě však můžeme nacházet jeho stopy. Stařec Daniel, který žil v Africe, věřil v Boha.

Jeho soukmenovci mu říkali: „Danieli, jak můžeš věřit v Boha? Vždyť jsi ho nikdy neviděl!“ Daniel jim odpověděl: „Jak vím, že kolem mé chatrče v noci prošlo nějaké zvíře? Vždyť to přece vidím ve stopách v písku. I v mém životě jsou stopy, které učinil Bůh.“

Zde na zemi jsme jako ti, kdo hledají jeho stopy. Člověk stvořený k Božímu obrazu a povoláný, aby Boha znal a miloval, při jeho hledání objevuje určité cesty, stopy, které ho přivedou k jeho poznání. Jmenují se i „důkazy existence Boha“, ne však ve smyslu důkazů, jaké hledají přírodní vědy, ale jako přesvědčivé argumenty, které umožňují nabýt opravdovou jistotu. Výchozím bodem těchto „cest“ k Bohu je stvoření: hmotný svět a člověk. Existuje však poznání, které získáváme jen tehdy, když máme o něj zájem. Musíme být tedy také ochotni hledat a poznávat Boha.

PODLE SVATÉHO PÍSMĀ BOHA LZE POZNAT:

z přírody: „Od přirozenosti byli zajisté pošetilí všichni lidé, kteří neměli znalost Boha a z toho, co viděli dobrého, nemohli poznat toho, kdo je, ani při pohledu

na díla nepoznali umělce, ale pokládali oheň nebo vítr nebo hbitý vzduch nebo okruh hvězd nebo mohutnou vodu nebo nebeská světla za bohy, vládce světa. Jestliže uchváteni jejich krásou je považovali za bohy, měli poznat, oč je krásnější jejich Pán, vždyť je stvořil sám původce krásy. Jestliže žasli nad jejich silou a působením, měli z to-

ho pochopit, oč je silnější jejich tvůrce. Neboť z velikosti a krásy tvorstva srovnáním lze poznat jejich stvořitele.“ (Mdr 13, 1-5)

Apoštol Pavel v listu Římanům píše: „Co je totiž u něho neviditelné – jeho věčná moc a jeho božské bytí – to je možné už od počátku světa poznat světlem rozumu z toho, co stvořil. Proto je nelze omluvit.“ (Řím 1, 20)

ze svědomí: „Když totiž pohané, kteří Zákon nemají, z přirozeného popudu dělají to, co zákon nařizuje, jsou sami sobě zákonem, ačkoli Zákon nemají. Tím jen ukazují, že obsah zákona mají vepsaný ve svém srdci. O tom u nich vydává svědectví také jejich svědomí: jsou to úsudky, které se mezi sebou obviňují nebo obhajují.“ (Řím 2,14-15)

PRVNÍ VATIKÁNSKÝ KONCIL (1869-1870) shrnul biblické svědectví o poznání Boha těmito slovy: „Boha, základ a cíl všech věcí, lze s jistotou poznat ze stvořených věcí přirozeným světlem lidského rozumu“ (DE 3004).

KATECHIZMUS KATOLÍCKÉ CÍRKVE mluví podobně: „Člověk může přirozeným světlem rozumu bezpečně poznat Boha z jeho díla.“ (KKC 50)

(podle KN)

Svěcení svátečních dnů

Svátečním dnem je v Katolické církvi každá neděle jakožto den zmrtvýchvstání božského Spasitele a den seslání Ducha Svatého.

Posvátnost nedělního dne proto plyne ze samé podstaty křesťanství. Kromě všech nedělí jsou svátečními dny také tzv. zasvěcené svátky. Jedná se o významné dny, které takto ustanovila církev. Výraz „zasvěcené“ znamená, že tyto dny jsou stejně jako neděle zasvěceny úctě Boží a tělesnému odpočinku.

Jakkoli Kodex kanonického práva uvádí deset zasvěcených svátků (kánon 1246 §1), podle aktuálně

platných předpisů v našich diecézích zůstávají závazné pouze dva: Slavnost narození Pána Ježíše 25. prosince a Nový rok 1. ledna. Mezi nedělí a zasvěceným svátkem není žádný rozdíl co do způsobu slavení, a proto vše, co bude uvedeno o neděli, se bez rozdílu vztahuje také na zasvěcené svátky.

Kdo je vázán povinností slavit sváteční den

Povinnost slavit sváteční dny se vztahuje na všechny věřící, kteří dosáhli užívání rozumu a kterým ve splnění této povinnosti nebrání vážná překážka. Za věk dosažení užívání rozumu je obecně považován sedmý rok života (kánon 97 §2).

Nehřeší tedy osoby mladší sedmi let, pokud se neúčastní mše svaté, a stejně tak nehřeší rodiče, kteří své děti před dosažením tohoto věku děti do kostela nevodí. To ovšem neznamená, že by takové jednání bylo správné. Jedná se pouze o vyhovění litere zákona. Tak jako je nezbytné postupně přivádět děti k plnění jiných povinností, právě tak je nezbytné od malička učit děti plnění povinností plynoucích z víry.

Jak světit sváteční den

Sváteční klid

V současné době je zákaz nedělní práce definován jako zdržení se těch činností, které brání účasti na bohoslužbě, radosti vlastní dnu Páně a náležitému duševnímu i tělesnému zotavení (kánon 1247). Předpis je dán poměrně obecně. Pokud tedy například někdo po zbožné účasti na bohoslužbě jde pracovat na zahrádku, kde si odpočine, zajisté světil neděli řádným způsobem.

Bohoslužba

První podmínkou je fyzická přítomnost. Nelze tedy splnit povinnost účasti na mši svaté například sledováním bohoslužby v rozhlase nebo v televizi.

Církevní příkázání dále stanoví nutnost účasti na celé mši svaté. Nesplní proto příkázání ten, kdo svévolně vynechá značnou část mše svaté; buď podle významu, nebo podle délky. Pokud někdo úmyslně vynechá více než třetinu mše svaté, nesplnil povinnou účast. Pokud někdo vynechá hlavní části mše svaté – obětování, proměňování a svaté přijímání – také svoji povinnost nesplnil. Úmyslné nesplnění znamená spáchání těžkého hříchu. Lehkého hříchu se dopouští ten, kdo svévolně vynechá začátek mše svaté nebo odejde po svatém přijímání.

Avšak ani to ještě nestačí. Naše účast musí být pozorná. To znamená, že se varujeme všeho, co mši svatou ruší nebo co nás vede k roztržitosti. Pokud by tedy někdo sice přišel do kostela na celou mši svatou, ale během ní si četl, prohlížel obrazy a sochy nebo spal, v takovém případě by svoji povinnost nesplnil. To se týká také těch, kteří si pod lavicí hrají s mobilem!

Kdy lze naplnit povinnost svěcení svátečního dne

Vzhledem ke svátečnímu klidu je neděle chápána v čistě právním smyslu, to znamená od půlnoci do půlnoci (kánon 202 §1). Avšak vzhledem k účasti na bohoslužbě je neděle chápána v liturgickém kontextu,

kdy každá slavnost začíná předchozí den v podvečer prvními nešporami, a proto lze povinnost účasti na mši svaté splnit již v sobotu při podvečerních bohoslužbách (kánon 1248). Podle platného ustanovení se jedná o bohoslužby po 16. hodině. Nedělní povinnost splňuje věřící také tehdy, pokud se účastní mše svaté, při které není užíván nedělní formulář (biblické texty, modlitby). Pro splnění nedělní povinnosti není rozhodující formulář, nýbrž čas mše svaté.

Mše svatá

Povinnost účasti na bohoslužbě splníme pouze tehdy, pokud se účastníme mše svaté. Žádný jiný úkon zbožnosti mši svatou nenahrazuje, protože nedosahuje její hodnoty. To se odráží v církevním ustanovení, které tehdy, pokud ze závažného důvodu není možné se účastnit mše svaté, doporučuje jiné úkony zbožnosti: bohoslužba slova, modlitba (kánon 1248 §2). Jedná se však pouze o doporučení, protože modlitba ani bohoslužba slova nemohou být náhradou za mši svatou. Proto se ten, kdo skutečně nemohl splnit nedělní účast na mši svaté, nijak neproviňuje, pokud tyto úkony zbožnosti nevykoná.

Nedělní mše svaté se můžeme účastnit na kterémkoli místě, kde je sloužena. Mše svatá však musí být sloužena katolickým obřadem (kánon 1248 §1). Není proto žádný problém, pokud se katolík latinského obřadu účastní mše svaté v řeckokatolickém kostele a naopak. Pouze tehdy, pokud není možné se účastnit mše svaté v katolickém obřadu, lze se účastnit také v nekatolickém obřadu. To však pouze za předpokladu, že se jedná skutečně o mši svatou, tedy pouze tam, kde je mše svatá sloužena platně (kánon 844 §2). U nás tato situace v praxi nenastává. Tato situace může nastat ve vztahu k východním nekatolickým církvím, které mají apoštolskou poslušnost a platnost svátostí je zaručena. Zde je ovšem nezbytná jistá míra opatrnosti, protože ne všechny nekatolické východní církve pohlížejí na katolické křesťany stejným způsobem. Zatímco na některém místě je možno přistoupit i ke svatému přijímání, jinde to nebude umožněno.

Nekatolickým obřadem se ovšem v žádném případě nemyslí jakékoli obřady protestantské, protože se nejedná o mši svatou, když v těchto komunitách svátosti (kromě křtu) neexistují.

Závaznost účasti na nedělní mši svaté

V dobách křesťanského starověku plnili věřící závazek účasti na nedělní mši svaté s horlivostí. Až později, při pohledu na vlažnost a nedbalost některých, musela Církev učinit povinnost účasti na nedělní mši výslovnou. Při svévolném

porušení této povinnosti se věřící dopouští těžkého hříchu. Nedělní eucharistická oběť je základem a stvrzením celého křesťanova jednání. Proto je život

z víry ohrožen, pokud člověk už netouží po účasti na slavení Eucharistie, ve které se připomíná velikonoční vítězství. Nedbalost nebo lenost v této povinnosti svědčí o nedostatku pravé zbožnosti a o velké lhostejnosti ke spáse své vlastní duše. „Ve městech zaviňují časté zanedbávání služeb Božích o nedělních výletech, trampingu a lyžování. Duchovní

správce musí častěji rodiče a vůbec dospělé věřící upozorňovat, že je povinností každého katolíka, aby napřed vykonal svou nedělní povinnost, než se oddá zábavě, nebo aby se ujistil, že na místě zábavy se bude moci zúčastnit mše svaté.“

Omluvné důvody

Fyzická nemožnost

Jedná se především o nemocné, rekonvalescenty a všechny, pro které je účast na mši svaté fyzicky nemožná, nebo i když možná, tak pouze s velkými obtížemi.

Mravní nemožnost

Jedná se o jakoukoli příčinu, která by způsobila vážnou škodu. Například nezbytná péče o hospodářství, pokud není možné se s nikým vystřídat. Zaměstnanci v nepřetržitém provozu a podobně.

Láska k bližnímu

Pokud je bližní ve vážné nouzi, jsme mu povinni pomoci také tehdy, nelze-li jinak, pokud by nám tato pomoc zabránila v účasti na nedělní mši svaté. Jedná se především o všechny, kteří se starají o nemocné, které nemohou opustit a nemají nikoho, kdo by je vystřídal. Dále se jedná o pomoc při požáru, povodni nebo jiné katastrofě či havárii.

Z uvedeného vyplývá, že problém nenastává tehdy, jestliže nelze z vážných důvodů nedělní povinnosti splnit, nýbrž pouze v případě, pokud jsou obě nedělní povinnosti postaveny proti sobě. To znamená volný čas a zábava na úkor bohoslužby. „Pastýři by měli věřícím připomínat, že pokud jsou v neděli mimo

domov, mají se vždy postarat, aby se zúčastnili mše svaté.“ Zbožný katolík proto vždy upravuje volný čas a plánuje dovolenou podle toho, aby se mohl nedělní mše svaté účastnit. Pokud by však toto rozhodování nemohl dostatečně ovlivnit, například dovolená od zaměstnavatele, pak je na místě žádat o dispenz od zachování svátečního dne. Dispens je kromě ordináře oprávněn udělit farář (administrátor farnosti) nikoli však kaplan nebo jiný pomocný kněz. Farář je oprávněn udělit dispens svým farníkům a těm, kdo pobývají na území jeho farnosti. Dispens může být udělena pouze ze spravedlivého důvodu (kánon 1245). Vzhledem k tomu, že závažný důvod omlouvá od svetení svátečního dne, není třeba v takové situaci o dispens žádat. O dispens je nutno žádat tehdy, pokud důvod není zcela jednoznačný. V pochybnostech o dostatečnosti důvodu je dispens udělena platně a dovoleně (kánon 90 §2).

(podle RC Monitor)

At' nás vede Boží moudrost

Každá smrt blízkého člověka hluboce zasáhne do života jeho příbuzných. Zvláště smrt malého nevinného dítěte. V Církvi platí jasná pravidla ohledem pochovávaní zemřelých.

Známa si po smrti svého malého dítěte ponechala urnu s popelem u sebe doma. Jak jí mám vysvětlit, že je vhodné dítě řádně pohřbit? Jak se na to dívá Církev?
Milada

Pouto, které vzniklo mezi dítětem a jeho mámou, je často silné a bolest alespoň ze začátku příliš velká. Mámy, ale i otcové mohou cítit prázdnotu, zklamání, smutek, krivdu. Smrt malého dítěte může vyvolat často pochybnosti i o naší víře. O dobrotě a laskavosti našeho nebeského Otce. Stává se, že emoce, které v nás pracují v tak náročné a bolestné události, na nějakou dobu silně ovlivní naše

rozhodování. V kontaktu s takovými lidmi je třeba být zvláště citlivý, trpělivý a velmi milosrdný. Těžko říct, jak bychom se chovali, kdyby se něco podobného stalo i nám.

Základní postoj vůči takovým rodičům je velká citlivost, respekt a chápající srdce. Pokud truchlící vnímají chápající srdce z naší strany, snad snáze mohou přijmout i pohled Církve na pohřbení dítěte.

Co se týče učení Církve v této otázce instrukce *Pium et constantem* říká, aby se „věrně zachovával zvyk pohřbívat mrtvá těla věřících“, přičemž dodává, že kremace „neprotiřečí křesťanskému náboženství“, za podmínky, že není projevem úmyslu popřít víru ve vzkříšení těla.

V nové instrukci Kongregace pro nauku víry *Ad resurgendum cum Christo* z roku 2016 Církev neúnavně doporučuje, aby byla těla zesnulých pohřbena na hřbitově nebo na jiném posvátném místě, a podává ohledně kremace i některé detailnější informace: „Uchovávání popela na posvátném místě ke zmenšení rizika, že se zesnulí vytráčí z modliteb a vzpomínek svých příbuzných a křesťanského společenství. Brání to také zapomínání a nedostatku úcty – což se může stát zejména tehdy, když se první generace pomine –, ale i nepřístojným praktikám či pověřivosti. A tak z uvedených důvodů se nedovoluje uchovávat popel v domácnosti. Pouze v případě vážných a výjimečných okolností, které závisí na kulturních podmínkách místního charakteru, může ordinář se souhlasem biskupské konference udělit výjimku uchovávat popel v domácnosti. Popel se však nesmí rozdělit mezi různé členy rodiny a musí být vždy zajištěna náležitá úcta a přiměřené podmínky uchovávání.“

Dokument dále upřesňuje, že ve snaze vyhnout se jakémukoli dvojznačnému panteismu, naturalismu nebo nihilismu se nedovoluje rozsypat popel do vzduchu, země nebo vody či jiným způsobem, ani přeměnit popel na upomínkové předměty, kusy bižuterie nebo jiné předměty. V případě, že bylo všeobecně známo přání zemřelého dát se zpopelnit a popel rozptýlit v přírodě z důvodů protiřečících křesťanské víře, musí mu být podle normy práva odepřen pohřeb. V otázce není blíže uveden důvod, proč si máma chce ponechat urnu doma, a proto cest zdůvodnění může být více. Ať vás tedy Boží moudrost vede ve skloubení chápajícího srdce a pravd víry.

(podle KN)

Kraluj nám, Kriste!

Litanie ke Kristu Královi

Pane, smiluj se.

Pane, smiluj se.

Kriste, smiluj se.

Kriste, smiluj se.

Pane, smiluj se.

Pane, smiluj se.

Kriste, uslyš nás.

Kriste, vyslyš nás.

Kriste, Králi nebe i země,

smiluj se nad námi!

Kriste, Králi lásky,

Kriste, Králi pokoje,

Kriste, Králi jednoty,

Kriste, Králi rodiny,

Kriste, Králi Církve,

Kriste, náš Králi, vylij na nás Ducha Svatého, který z našeho domova učiní večeradlo a posvěti nás svou přítomností, *smiluj se nad námi!*

Kriste, náš Králi, požehnej svým Duchem naše těla, uzdrav je z nemocí, kterými nás trápí tvůj nepřítel, *smiluj...*

Kriste, náš Králi, požehnej svým Duchem naše duše, aby byly osvobozeny od všech vlivů zla,

Kriste, náš Králi, požehnej svým Duchem naše jazyky, abychom slovem nezpůsobovali bolest bližním a přinášeli všude tvůj pokoj,

Kriste, náš Králi, daruj nám dar pokory, abychom ve svých bližních dokázali vidět dar tvé lásky a dobroty,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha čisté, obětavé lásky, jakou jsi ty miloval,

Kriste, náš Králi, daruj naší rodině ducha jednoty, ve kterém budeš ty sám přebývat mezi námi,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha víry a zbožnosti, abychom s důvěrou předávali své životy tvé prozřetelnosti,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha modlitby, abychom ani jediný den nežili bez tvé přítomnosti a tvého požehnání,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha smíření a odpuštění, ve kterém se bude naše láska neustále upevňovat,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha pravdy a spravedlnosti, aby vnesl tvé světlo a jistotu do našeho života,

Kriste, náš Králi, vlož do nás svého ducha věrnosti a oddanosti, který ničí všechny Satanovy plány proti lásce,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha rozlišování, abychom v životě bezpečně rozpoznávali tvé dary od Satanových lží,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha pokoje, který ochrání naše duše od stresu a beznaděje,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha radosti, abychom naplno objevili štěstí v daru života,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha něhy a laskavosti, který léčí rány duše a srdce,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha prorocství, abychom duchovní pravdy správně interpretovali ve všech okolnostech života,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha čistoty a nevinnosti, abychom vždy dokázali cítit tvou lásku,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha vděčnosti a chvály vůči Bohu, která nás sjednocuje s tebou,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha moudrosti a rozvahy, abychom bez omylů překonávali překážky života,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha rady, abychom se dokázali vzájemně povzbuzovat v nesnázích,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha síly, aby nás životní kříže nikdy nezlomili,

Kriste, náš Králi, daruj nám ducha čestnosti a charakteru, abychom kráčeli životem jako praví apoštolové tvé neměnné Pravdy,

Od ducha rozdělení,

od ducha modloslužby,

od ducha závisti,

od ducha zloby,

od ducha pýchy,

na ducha závislosti,

od ducha neposlušnosti a vzdorovitosti,

od ducha neklidu,

od ducha otroctví,

od ducha sebezničení,

od ducha smrti,

od ducha lakomství,

od ducha hněvu a svárů,

osvobod' nás, Kriste, náš Králi!

osvobod'...

od ducha neodpuštění,
od ducha zármutku,
od ducha nečistoty,
od ducha lži,
od ducha nezřízené žádostivosti,
od ducha bezcitnosti,
od ducha nepravosti,
od každé formy útlaku a nespravedlnosti,
od hmotné bídy a ztráty domova,
od hladu a nemocí,
od každého démonického vlivu a útoku,
od všech pomluv a uráknutí,
od magie a všech okultních praktik,
od falešných proroků,
od neštěstí živelných pohrom,
od blesku a vody,
od viditelných i neviditelných škůdců,
od všech satanových lží,
od duchovní vlačnosti,

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,
Beránku Boží, který snímáš hříchy světa,

*odpusť nám, Pane.
vyslyš nás, Pane.
smiluj se nad námi.*

Modleme se:

Ježíši, Králi lásky, daruj nám svého ducha jednoty, aby naše rodina rostla ve svatosti. Upevňuj naše myšlenky ve tvé pravdě, naše slova ve tvém milosrdenství a naše skutky ve tvé obětavé lásce. Amen

Pane Ježíši Kriste, uznávám Tě za krále světa, vše co bylo stvořeno, bylo učiněno pro Tebe. Uplatňuj nade mnou svá práva. Obnovuji své křestní sliby: Zříkám se zlého ducha i veškeré jeho pýchy i všech jeho skutků a slibuji, že budu žít jako příkladný křesťan katolík. Obzvlášť se zavazuji, že vynaložím všechno, abych dopomohl k vítězství právům Tvé svaté Církve. Božské Srdce Ježíšovo, obětuji Ti své skromné skutky s tím úmyslem, aby všechna srdce uznala Tvé svaté království a tak se království Tvého pokoje upevnilo na celém světě. Amen.

Osobní odevzdání života Pánu Ježíši

Odpovídáme: *Ježíši, Ty jsi Pán!*

Nad mým životem, *Ježíši, Ty jsi Pán!*

Nad mou minulostí, přítomností i budoucností,

Nad mým tělem i duší,

Nad všemi mými osobními vztahy,

Nad mými city,

Nad mými představami a pamětí,

Nad mými nadějemi a očekáváním,

Nad mou inteligencí a vůlí,

Nad mými smysly,

Nad mou tělesností,

Nad mou rodinou,

Nad mým studiem a prací,

Nad mým zdravím a nemocemi,

Nad mým hmotným i duševním majetkem,

Nad mým názorem na dění ve společnosti,

Nad mým volným časem,

Nad mými způsoby myšlení, mluvení, jídla a oblékání,

Pane Ježíši, uznávám tě za Pána nad celým svým životem. Už nechci být já

středem mého života, ale vezmi ho ty do svých rukou. Nechci sloužit penězům,

požitku, ani žádné jiné neřesti nebo choutkám, které by mě od tebe vzdalovaly.

Navždy ti předávám celý svůj život. Už nechci žít jen já, ale chci, abys ve mně

žil ty. Úplně ti otevírám dveře svého srdce. Pane, vejdi do něj a zůstaň se mnou

po celý život. Amen

Novéna ke Kristu Králi

(modlí se 9 dní před nedělí Krista Krále) Každý den se modlí následující modlitby:

Všemohoucí a milosrdný Bože, Ty lámeš moc zla a všechno děláš novým ve svém Synu, Ježíši Kristu, Králi celého vesmíru. Ať všichni na nebi i na zemi slaví Tvou slávu a nikdy Tě nepřestanou chválit. Prosíme o to skrze našeho Pána Ježíše Krista, tvého Syna, který je Bůh a s tebou žije a kraluje v jednotě s Duchem Svatým, po všechny věky věků. Amen.

Otče náš, Zdrávas Maria, Sláva Otcí...

Pane a Bože náš, Ty jsi jediný a Nejsvětější Král a Vládce všech národů. Prosíme Tě, Pane, ve velkém očekávání, že dostaneme od Tebe, Božský Králi, milosrdenství, pokoj, spravedlnost a všechno dobré.

Ochraňuj nás, Pane, náš Králi, naše rodiny a náš národ. Chraň nás, prosíme Tě, Nejvěrnější Pane. Ochraňuj nás před našimi nepřáteli a před Tvým spravedlivým soudem. Odpuť nám, Svrchovaný Králi, naše hříchy proti Tobě. Ježíši, Ty

jsi Král milosrdenství. Zasluhujeme si Tvůj spravedlivý soud. Smiluj se nad námi, Pane, a odpuť nám. Zároveň však důvěřujeme ve Tvé velké milosrdenství.

Největší a nejlaskavější Králi, skláníme se před Tebou a prosíme: Ať je Tvá vláda, Tvé království, uznáno na zemi. Amen.

(Slovenský dohovor za rodinu)

Jak máme vést dítě, když odmítá duchovní život?

V současné době, možná více jako v minulosti, některé děti odmítají účast na mši svaté a všechno náboženské nebo spíše křesťanské jim připadá nudné, a ne „cool“.

Vážená redakce,

mladá maminka z naší farnosti se mi svěřila, že její sedmiletý syn se nechce modlit, nerad chodí v neděli do kostela a hodiny náboženské výchovy pokládá

za neoblíbené. Co dělat, aby dítě změnilo svůj postoj a aby jeho příprava na první svaté přijímání nebyla spíše pod nátlakem rodičů, ale skutečnou touhou po této svátosti? Děkuji.

Gabriela

Milá Gabrielo,

vést děti k Bohu je radostný, ale i velmi náročný úkol pro všechny rodiče. Proto je povzbudivé, že maminkám i tatínkům záleží na duchovním růstu svých dětí a že hledají způsoby, jak jim křesťanský život přiblížit natolik, aby i pro ně byl požehnáním a stal se jejich životním stylem.

I já jsem maminkou dvou chytrých a zvědavých dívek a občasná nechuť jít do kostela, nebo pomodlit se společně večer se objevila i u nás. Myslím si proto, že tato otázka zazní v nějakém čase v každé křesťanské rodině.

Papež František nám dal velké povzbuzení slovy:

„Život je cesta. Pokud se zastavíme, věci se neubírají správným směrem.“ Ani my jsme se nechtěli zastavit a bylo nám jasné, že je třeba najít příčiny tohoto problému. Zjistili jsme, že jsme se někdy modlili příliš pozdě a děti byly velmi unavené; někdy potřebovaly více názornosti při vysvětlování Bible; někdy byla naše modlitba pro ně v jejich věku příliš dlouhá, nebo prostě u nich zaúradovala lenost.

Snažili jsme se respektovat jejich názory, vnímat jejich potřeby a přizpůsobovat vysvětlování i aktivity jejich věku. Využili jsme jejich zájmů a díky nim jsme je dokázali lépe motivovat a vzbuzovat v nich větší zájem o věci Boží.

Přiměřeně jejich věku jsme jim vysvětlovali, že naše víra je jako malé semínko, které je třeba pravidelně zalévat, aby rostlo a přineslo užitek. Všechno jsme se jim snažili ukazovat prakticky. Jednou jsme si společně zaseli řerichu, o kterou se měli starat. Viděli, že pokud ji nepolévají, zvadne a uschne, a naopak, když se o ni příkladně denně starají, zalévají ji, přesouvají na slunečnější místo, rostlinka roste a přináší radost a užitek celé rodině. I takto si prakticky uvědomili důležitost modlitby, mše svaté i to, že lenost musíme překonávat, abychom i my rostli ve své víře a přinášeli hojné ovoce nejen v našem duchovním životě.

S dítětem se nebojte objevovat i velikost a krásu liturgie. Je opět zejména na kreativitu rodičů, jakým způsobem ji ukážou dětem. Přicházejte s dětmi dopředu, k oltáři, aby viděly, co se na mši svaté děje. Zapojte je aktivně do mše svaté, po dohodě s knězem je možné číst čtení, prosby, nést obětní dary či ministrovat.

Je možné vyrobit si mimořádný sešit objevů a psát, kreslit, vystříhovat, fotit to, co se na mši svaté děje, jaké se tam používají předměty, gesta, proč jsou ornáty barevné atp.

Pomocí může být i nalezení dětského společenství ve farnosti (např. eRko, salesiáni, Hnutí křesťanských rodin), kde jsou děti spolu se svými vrstevníky přirozeně a hravou formou vtahovaného života Církve.

Přicházejte na kurzy, které se věnují oblasti křesťanské výchovy a sdílejte se se svými zkušenostmi s jinými rodiči, kteří tak jako vy hledají správný přístup. V našich křesťanských knihkupectvích či na internetu také najdete poučné knihy, pracovní listy (i pro rodinnou přípravu na první svaté přijímání), které pomohou najít cestu, jak děti přirozeně přivádět k Bohu.

Nenechte se odradit neúspěchy, modlete se se svými dětmi i za své děti. Věřím, že je-li Bůh přítomný v našich životech, dokážeme ho předávat i našim dětem i skrze svátost prvního svatého přijímání, která je pro ně výjimečným dnem, díky kterému mohou prožívat hluboký a osobní vztah s Ježíšem.

(podle KN)

New Age tvrdí, že jedna pravda neexistuje

New Age se zrodilo v 70. letech dvacátého století v Kalifornii. Představuje proud synkretismu a relativizmu. Synkretismus se pokouší přijmout a spojit v sobě různé náboženské a politické směry. Tvrdí, že všechna náboženství mají stejnou hodnotu. Relativismus, který je jakoby základním kamenem synkretismu, tvrdí, že neexistuje jedna skutečná pravda, ale existují různá mínění, i když jsou jedno s druhým v protikladu.

New Age má synkretickou strukturu, která v sobě zahrnuje mnoho prvků. Využívá různorodé elementy, které pocházejí z mytologie, jsou odvozeny z různých filozofií; nauky pocházející z okultismu či moderní vědy; víru a techniky primitivní magie a náboženské zaměření sklizené ze všech náboženství. Dále v něm najdeme části pocházející z hebrejsko-křesťanské tradice a další související s východními náboženskými tradicemi, gnostickou nauku, astrologické principy, spiritistické praktiky, esoterické poznatky, meditační techniky a jiné.

V New Age se setkají tři velké proudy: náboženství a antické kosmologické mýty, hebrejsko-křesťanská tradice a její apokalyptické vize a mystické zkušenosti východních náboženství. Kombinace těchto tří prvků vyprodukovala zvláštní zájem o esoterismus.

Belgický kardinál Godfried Danneels říká, že New Age „není náboženstvím, ale je náboženské, není to filozofie, i když je vizí člověka a světa a klíčem k jejich výkladu, není to věda, ale dovolává se vědeckých názorů, i když je hledá ve hvězdách. New Age je mlhovina obsahující tajné nauky a okultismus, mytické a magické myšlenky o tajemstvích života trochu z křesťanství, to vše smíchané s názory, které pocházejí z astrofyziky“.

Přestože New Age tvrdí o sobě, že není naukou a nemá žádnou nauku, přece však je nositelem jisté nauky a přiklání se k ní. Její nauku tvoří určité principy, které jsou jako pilíře New Age.

Holismus

Slovo *holismus* pochází z řeckého *otos* a znamená celý. Jedná se o přístup ke skutečnosti, který zdůrazňuje nutnost brát v úvahu skutečnost v jejím celku. Poukazuje na přesvědčení, že svět není poskládaný jen tak náhodně, jakoby bez smyslu, ale že fyzický svět je propojen s duchovním. To, co je v této holistické vizi podstatné, je univerzální, kosmické vědomí, na kterém má účast individuální vědomí. Všechno se točí kolem vědomí. Člověk se poznává jako fragment kosmického vědomí. Antropologie New Age zdůrazňuje speciální roli

mysli, ze které pochází lidská síla. Mluví jen o jednom bytí a neguje rozdíl mezi Stvořitelem a stvořením. Neexistuje Stvořitel a stvoření, existuje jen jedno bytí. Jedná se o imanentního boha, který se ztotožňuje se světem. Všechno, co existuje, má účast na jedné a jedinečné existenci, která je božská. Všechno je božské. Jsme božští, jsme bohy od přirozenosti.

Relativismus

Není žádná absolutní pravda, ale jen pravdy relativně. Pravdu určuje osobní zkušenost a vůle člověka. Nemluví se tedy o objektivní realitě, ale každý si může vytvořit svou subjektivní realitu. Můžeme říci, že relativismus New Age je odvozen od magicko-okultní tradice, kde platí primát vůle. Vůle může vytvořit realitu, jaká se jí zlíbí.

Relativismus zasahuje i etiku a náboženství. Etický relativismus se projevuje v tom, že neexistuje žádná absolutní hodnota. Dobro, krása, pravda nejsou považovány za absolutní hodnotu. Mají hodnotu pouze pro mě. Dobré je to, co se mi zdá dobré. Náboženský relativismus se projevuje v tvrzení, že neexistuje náboženství, které bychom označili jako pravé nebo falešné. Neexistují žádná zjevená či nezjevená náboženství. Žádné náboženství není lepší nebo pravdivější než jiné.

Reinkarnace

Jedním ze základních zákonů New Age je reinkarnace karmy. Na život člověka se dívá ve světle reinkarnace. Ona je principem, něčím, o čem se v New Age nediskutuje, ale věří.

V New Age je reinkarnace věcí přirozenou a potřebnou pro člověka. Podle gnostického chápání i materie by měla být obdařena myslí a vědomím. Lidské tělo je oblečením duchovní přirozenosti, která je ve

své podstatě božská. Reinkarnace dovoluje měnit mnohá oblečení, dokud nepřijde k božskému duchu. Člověk se skládá z ducha (božský, nesmrtelný princip), těla (smrtná materie) a z duše (od přirozenosti éterická, která umožňuje jednotu ducha a těla). Život člověka nekončí smrtí a záhrobím, ale zde na zemi prostřednictvím dalších životů, které přivádějí člověka k osvobození.

Spása

V New Age se nemluví o hříchu, odpuštění hříchů ani o spáse, ale o probuzení. Toto probuzení je nová kvalita vědomí. Jedná se o zkušenost nového života, o splynutí s univerzálním bytím, s kosmickým vědomím. Je to zkušenost štěstí, krásy, lásky, která vychází z odhalení pravého „já“. Tato zkušenost začíná sjednocením s vlastním „já“ a pak následuje cesta k vnitřní svobodě. Spása je v nabytí nového poznání pro rozšíření vědomí.

New Age a křesťanství

V New Age je několik bodů, které jsou v protikladu s naší vírou, především pokud jde o definování Boha a našeho vztahu s ním. Křesťanství, na rozdíl od New Age, dělá rozdíl mezi duchem a matérií, věří v osobního transcendentního Boha a ujišťuje o jedinečnosti života člověka. Dělá rozdíl mezi dobrým a špatným potvrzujíc morální koncept, věří, že Ježíš je Boží Syn, pravý člověk a pravý Bůh, který se vtělil, aby spasil celý svět.

New Age naopak nedělá žádný rozdíl mezi Bohem a stvořením. Všechno je božské, nerozlišuje ducha od materie, ale všechno vidí jako energii. Nemluví se zde o individualitě a dualismu, a proto tedy neexistuje ani rozlišování mezi dobrým a špatným. Ježíš je považován za historickou osobu hodnou stejné úcty, jakou dávají ostatním vzdělavcům historie.

Nepřekonatelná překážka, kterou New Age protirečí jakémukoli mezináboženskému dialogu, je přesvědčení, že představuje jediné univerzální náboženství, které sjednocuje v sobě a překonává všechna náboženství dělající jejich existenci prázdnu.

(podle KN)

Jak pokazit dítě deseti tahy

Dosti bylo moudrých rad, jak z dítěte vychovat úžasného člověka. Přijměte nyní rady, jak dítě pokazit. Inspiraci bereme ze stejnojmenné knihy Antonia Mazziho.

Pokud je chcete vychovat špatně, dělejte toto:

Dejte mu jméno po motorce

Když jsme byli chudí a neměli jsme toho mnoho, často jsme se obraceli na nebe ve velkých i malých věcech. Jednou z těchto malých, ale významných věcí bylo i naše jméno.

Rodiče mu kdysi připisovali velkou váhu a nutili téměř všechny svaté z kalendáře, aby ochraňovali stvoření, která přivedli na svět. Zároveň přinutili vlastní děti, aby vzývaly světce, jehož jméno hrdě nosily.

Moji rodiče, aniž by chtěli použít velkou fantazii, mě pojmenovali Antonín, protože si velmi uctívali tohoto svatého z Padovy.

Tuto iniciativu neschvalovali moji kmoťi, kteří měli stále plné domácích zvířat a raději by mi dali jméno po Antonínu Opatovi, mocném ochránci každého druhu statku. Já jsem byl sice chudý, ale ne zcela hloupý, a tak jsem je slavil oba. Zajistil jsem si tak dva slavnostní obědy (což tehdy nebývalo často) a dárek, kterým byl skoro vždy sladký preclík od babičky.

Po druhé světové válce se vše sekularizovalo a zpolitizovalo. Na podnět demokratického tlaku se jména přeměnila na jména pravice nebo levice.

Když pominuly ideologie, moderní mámy se rychle a s radostí inspirovaly televizními postavami. Zpěváci, herci, divy, modelky a sportovci zaplavili naše domy.

Doufal jsem, že tento úpadek už dosáhl dna. Ne! Američané šli ještě dál. Malí z New Yorku a okolí již nějakou dobu nosí jména stylistů, módních návrhářů a reklamních celebrit. Dvojčata se od nynějška budou jmenovat Dolce a Gabbana, holčičky i kluci Chanel 5, Dior Junior, Prada Boy, Blond Honda, Kawasaki Baby...

Pokud ještě chvíli vydržíme, americká vlna zaplaví i naše města. Svatí se mezitím přestěhovali a zdá se mi, že mají co dělat při ochraně všech těch kříženců, kteří se toulají po parcích a chodnicích. Pro naše děti už nebe vyšlo z módy. Stačí jim značkové tričko, aby snáze propluli životem.

Už od malička ho zavažte úspěchu

Před našima očima se ve jménu sportu pravidelně odehrává nákup dětí, který je strašně odporný.

Když vidíme otce, trenéry a prezidenty fotbalových společností, jak házejí na pult své děti a mladé dětské atlety jako kusy jatečního masa, vyprávíme si představu o morální úrovni a hloubce svědomí té části společnosti, o které jsme se domnívali, že je poctivá a čistá.

Je zbytečné křičet proti politikům a úplatkářům, když se v naší malé společnosti dotýkáme vrcholů hnusu.

Není to bohužel poprvé, co jsem byl svědkem hrubého nátlaku rodičů, aby dcera nebo syn šli na zkoušku do slavné fotbalové společnosti nebo na televizní či pěvecký konkurz.

Nemůžu obviňovat pouze rodiče a nemohu neobviňovat ty, co za „divadlem“ táhnou nitky spolu s rodiči.

Vždy, když při čtení evangelia narazíme na stranu, kde Jidáš prodal Krista za třicet stříbrných, vzbudí se v nás bouřlivé reakce. Myslíme si, že nám je takový způsob myšlení vzdálený, a pohoršeně si přejeme, aby se to nikdy nestalo.

Nikomu z nás neproběhne náhodou myslí, že prodávat naše malé děti fotbalovému klubu je snad ještě zvrácenější a skandálnější?

Dějiny se budují tehdy, pokud našim dětem pomůžeme snít o velkých plánech, které by byly hodné jejich života. Děti jsou našimi „kristy“. A nám opět hrozí

nebezpečí, že budeme jako ti Židé, natlačeni na nádvoří chrámu, kteří se s křikem postavili na stranu Barabáše.

Prioritou, kvůli které se dává do hry celý život, nesmí být fotbalové hřiště, získané jejich a naším prodejem.

Tito dospělí, kteří se hnusně podvolili bůzkům peněz a úspěchu, obracejí zpět běh dějin a spojují je jen s událostmi v černé kronice.

Bít za život neznamená jen bojovat proti potratům a proti eutanazii. Znamená to i dávat životu v každém jeho okamžiku takovou váhu, jakou si zaslouží. Cínokt třiceti stříbrných se nám ozývá v hlavě a nechápu, proč nás stále okouzluje.

14. Klanět se v duchu a pravdě

Člověk má v těle kolem 100 000 kilometrů cév, žil a kapilár. Kdybychom je pospojovali, tak bychom mohli jimi dva a půlkrát omotat zeměkouli kolem rovníku. Krev se do těchto životodárných pramenů dostává ze srdce.

Otče, tihle mě dráždí

Dcerka popošla k otci, zatáhla ho za rukáv k oknu a řekla:

„Vidíš tamty dvě dívky?“

„Jo, o co jde?“

„Moc mě dráždí.“

„No tohle! Jak?“

„Stále mi říkají, abych se polepšila!“

Otec povzdechl a řekl:

„Dceruško, je to opravdu špatné. Máš velmi nemocné srdce! Je to ta nejhorší nemoc, kterou může člověk chytit. Jmenuje se egoismus.“

Ach, to „mé“ srdce

V biblickém chápání je srdce tajemným sídlem lásky. Ona rozhoduje o kvalitě duchovního života. A tady začíná můj (i váš?) problém? Jak nastartovat srdce, aby chtělo stále čistě milovat?

O to půjde dál. Jeden z nás věděl, jak na to! A proto ti zpřítomním řeč, kterou to dokázal. Chvilí vydrž!

Když cítit vůni nebe

Lidé se se svými vnitřními světy setkávají a vyměňují si hodnoty. Ve chvíli kontaktu cosi mezi nimi přeskočí. Je to duch toho druhého. A někdy se při tom i zablýskne! Jde o tajemnou chvíli, jejíž popis by se nevešel do další knihy.

A představ si, jak se muselo blýskat, když se Ježíš setkal s lidmi! Jedno z takových setkání je zaznamenáno v radostné zvěsti. Zapsal ji evangelista Matouš. (Mt 5, 1-11)

Řeč, která otrásla světem

Bílé na černém lépe vyniká! A tak si nejprve představ svět, ve kterém vládnou silnější, ve kterém si za peníze můžeš koupit všechno. V tom světě není spravedlnost, ale vládnou v něm svaly, moc a pýcha. Tady si každý chce užít a sex je povýšen na princip života. Úspěch mají ti, kteří jsou špatní, agresivní a drzí. Fuj,...

Zdá se ti, že tento svět si ani není třeba představovat, protože v něm žiješ? Nejsi daleko od pravdy. A sem přijde člověk, kterému září oči, ví co chce, předstoupí před lidi, otevře ústa a řekne...

Začal takto

Matouš (jistě ho znáte) o tom píše takto:

„Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je:

Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blahoslavení, kdo lační a žízni po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu. Tak přece pronásledovali proroky, kteří byli před vámi.“

Všechno je na té řeči pozoruhodné

Pokud se trochu hlouběji zaměříme na text a zkusíme vidět i jiné souvislosti, překvapením možná vydechneš: „Až tak to bylo promyšleno?“ Posuď to sám! Co na to řekneš?

Slovo „hora“ - se zmiňuje v Novém zákoně 65 krát. Na horách se udály skutečně velké věci. (Přijala se Stará smlouva, uskutečnilo se Proměnění, Nanebevstoupení, ...)

„vystoupil na horu“ - to udělal i Mojžíš, když přijal Starý zákon. Že by zde teď šlo o nového Mojžíše? Přináší Ježíš Nový zákon? Ano, je to tak.

„A když se posadil“ - jde o popis Kristova královského gesta. (Podobně bude na konci věků: „Syn člověka zasedne na trůn své slávy, i vy, co jste šli za mnou, usednete na dvanáct trůnů a budete soudit...“ (srov. Mt 25,31))

„přistoupili k němu“ - ti všichni kolem chtěli být v Ježíšově blízkosti. Šlo o něco velmi důležitého. A tak se seřadili. Apoštolové jsou vpředu, zástupy za nimi.

„Otevřel ústa a učil je“ - Kristus učí. Apoštolové „jen“ ohlašují. Kristus na „hoře blahoslavenství“ učí nevídané věci. Kdoví jak tuto řeč chápali zástupy? Ale asi se jim něco „blýskalo“ v mysli.

Tajemné slovo **„makarios“** - je řeckého původu. Nese v sobě význam: **„blaho-slaví“**. A překládáme ho jako **„blahoslavený“**. Vysvětlíme si tento výraz!

V části **„blaho“** - je obsaženo vše krásné, dobré, čisté, ... To, co patří k maximálnímu štěstí.

Slovo **„slaví“** - znamená, že člověk slaví něco nádherného. Výská, raduje se, děkuje, vznáší se radostí... Jednoduše: „Prožívá štěstí.“

Tušení „Nové země a Nových nebes“

Číslo „osm“ (je to počet blahoslavenství) indikuje zmrtvýchvstání Krista a jím znovu stvořený a definitivní svět!!! („První svět“ má rytmus sedmi dnů (viz úvod knihy Genesis), a osmý – věčný den, který začal zmrtvýchvstáním Pána, očekává završení!)

Ten „**nový věčný den**“ naplno přijde tehdy, když přijde Kristus podruhé na naši zemi a řekne: „Pojďte požehnaní...“ Přátelé, chyťte se za srdce! Ještě cosi mimořádně dramatického nás čeká!

Brána do věčnosti...

Blahoslavenství jsou **vstupním sálem** do tohoto nového světa – do Božího království. Kdo je žije, se tam dostane. Ježíšova slova „**naladuj**“ **člověka na zcela nového ducha a na nové vztahy**. Člověk se skrze ně učí žít zde tak, jak se žije tam.

Celá kniha má zde vyvrcholení! Raduj se, že začínáš vidět život poněkud šířeji. V jeho věčných perspektivách! **Setkání s Bohem má být v atmosféře blahoslavenství**.

Násilí už nebude vládnout

A teď to ještě zesílím: „Ježíš měl úžasnou odvahu. Vystoupil proti těm, kteří pevně drželi moc ve svých rukou! Obrátil do té doby **platný násilnický řád společnosti**“.

Evangelium v pilulce

Bohatým, pyšným, násilným najednou vzal všechny jistoty. A z chudých učinil největší boháče. Najednou měli šanci zvednout hlavu a říct: „Začínáme.“ Radost jsme dostali v několika větech – „**v tabletke radosti**“.

Programová řeč

Předsedové vlády při nástupu do úřadu čtou programová prohlášení. Řeč na hoře je Ježíšova „**programová řeč**“ **Spasitele**. Ježíš neřekl: „Asi by to mohlo tak být.“ Ale! Jeho slova padla na zástup lidí jako věčná pravidla a zákony. Bylo cítit autoritu a: „Je to tak.“

Jedná se o nejrevolučnější projev v dějinách lidstva. Podařilo se **spustit revoluce v srdci člověka**. Pokud se to tam změní, tak se změní všechno.

To už musíš zkusit

Nabízím ti pár úžasných pokusů. Prožij je naplno, pak se k nim vrať a zjisti, co se v tobě odehrávalo... Pokud je vás víc, může o tom vzniknout i pěkná duchovní rozprava.

1. **Zkus žít jeden den tak, jak by ho žil Ježíš.** Všechno jsi už zkusil, tak proč nezkusit i tohle? Proč nejít proti proudu? Proč si neosvojit jeho pohled na život, jeho šarm? Proč nezažít život?
2. **Přečti si blahoslavenství a dopřej si „blahoslavený týden“.** Jak na to? Každý den prožij jedno. Mám tušení, že tomu, kdo to zkusí, se otevře brána do neznámých světů. Lidé cestují za dobrodružstvím tisíce kilometrů, a ono je na dosah ruky.

3. **Každý má své osobní dějiny modlitby.** Zkus si je napsat. A pomocné otázky jsou: Kdy ses nejpřímněji modlil? Máš jistotu, že sis od Pána něco vymodlil? Myslíš si, že ti někdo něco vyprosil?

4. **Představ si nejkrásnější lidi, jaké jsi v životě potkal.** Představ si jejich tvář, rty, nádherné zuby, úsměv, pohled,... K tomu přidej dobrotu, srdečnou lásku, tichou jemnost, ryzí lidskost, odvážnou statečnost, skromnou něhu, tajemný klid, čerstvou svěžest, šarmantní jiskřivost, ohromnou energii...

Pomoz si barevností duhy, bělostí zasněžených štítů, ohnivostí zapadajícího slunce, modrostí oblohy, pohledem dětí, úsměvem dívky, pevností mladíka, něžností babičky... Ale nestačí to. Bůh je ještě krásnější. A tento Bůh chce s tebou žít.

Nepřehlédnout diamant

Malá holčička se procházela po břehu řeky Oranje v Jižní Africe. Najednou se cosi v zemi zalesklo. Byl to jakýsi kámen. Dala si ho do kapsy a pokračovala ve hře. Večer dívka ukázala kámen rodičům: „Hele, co jsem našla...“ „Ukaž... Nic mimořádného.“ Máma se podívala na kámen a odložila ho do hrníčku. Po čase ho dala jakémusi pánovi z města. Ten dal kámen prozkoumat a bylo zjištěno, že jde o největší diamant na světě. Po vybrusění ho koupil bohatý obchodník za obrovskou cenu – v přepočtu za více než 5 miliard našich korun.

Ano, někdy máme bohatství v rukou, ale nevíme jeho cenu. I s blahoslavenstvím je tomu tak.

To jsi slyšel?

Blahoslavenství jsou jako přesýpací hodiny, které mění pořádek. Přinášejí zcela nové hodnoty a vlastně pokračují v Desateru. Dávají nebeskou svobodu. Jsou zdrojem modlitby v novém duchu.

Spolehnout se na blahoslavenství znamená nebát se své malosti, protože skutečný středobod dějin není tam, kde jsou mocní, pyšní, ale tam, kde se něco z Boží lásky uskutečňuje.

Dávej si pozor, co po tobě leze

„Poslouchej, víš, jak se jmenuje tvor, který má zelené oči, dlouhé štětiny a žlutá záda?“

„Opravdu ne. Co je to?“

„Ani já nevím, ale leze ti po krku.“

Dávej si pozor, co ti leze po krku. Zdá se, že i svět má svá dočasná „blahoslavenství“ a křičí k nám asi takto:

„Lituji vás, chudí v duchu, protože nemáte co dát naší společnosti. Upřímnou soustrast vám, plačící, neboť o vás nechceme ani slyšet. **Ale to je civilizace smrti!**“

Životní moudrost

Bůh je úžasně velkodušný a stále nás obdarovává novými dary. Co na to člověk? Sem tam pošle Pánu modlitbu, oběť nebo jiný projev lásky. A myslí si při tom, kolik mu toho obětoval.

Co takhle zasoutěžit si s Pánem v projevech lásky k bližnímu? Jistě prohraješ. **Ale hra je hra.**

Co jsme prožili

Pouť na Ostrovech

V sobotu 28. září, na svátek sv. Václava, se sešli věřící ze žďárecké farnosti u kaple sv. Václava na Ostrovech, aby oslavili svátek patrona naší země. Mši svatou, která začala v 10:00, sloužil otec Pavel, hudební doprovod zajistil Jiří Patloka.

Upřímné poděkování patří všem, kteří podali pomocnou ruku při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Den seniorů

Vídávám je na ulici,
potkávám je na dědině,
stovky běžných lidských tváří
a všechny jsou jiné.

Chtěla bych se naučit,
v té knize života číst,
kterou už mnohý vítr
naučil po kameni jít.

Na první den v říjnu připadá oslava Mezinárodního dne seniorů. Můžeme přijít k babičce a dědečkovi, udělat jim radost, jít s nimi na procházku, dát se s nimi kávu nebo něco dobrého. Udělat si s nimi výjimečný den, na který budeme spolu rádi vzpomínat.

V Dolních Loučkách na farní zahradě se konala 29. září každoroční oslava Dne seniorů. Začala požehnáním otce Pavla v kostele a pokračovala pohoštěním na farní zahradě. Za veselých tonů harmoniky pana Ladislava Odehnala a zpěvu, ke kterému se rádi přidali i ostatní, se vytvořila příjemná nálada.

Velké poděkování patří všem, kteří se podíleli na průběhu oslavy dne seniorů.

Pavla Caudrová

Poděkování za úrodu

*„Dobrořeč duše má Hospodinu, nezapomínej na žádné jeho dobrodiní.“
(Žalm 103, 2)*

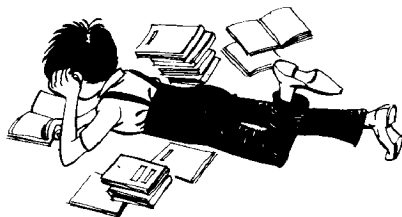

Spokojený a šťastný člověk je ten, který dokáže být vděčný. Když člověk nic nepovažuje za samozřejmé, má mnoho důvodů k vděčnosti a radosti. Je dobré vzdát chválu našemu Pánu za vše kolem nás i za úrodu, které se nám dostalo.

V neděli 29. září jsme ve farnosti Dolní Loučky při nedělní mši svaté poděkovali za úrodu. Jako díky jsme Hospodinu přinášeli dary chléb, víno, hrozny, ovoce, zeleninu, věneček z klasů obilí, květiny, koláče a med s prosbami za nás všechny. Poděkování patří všem, kteří se jakýmkoliv způsobem podíleli na kráse slavnosti.

Pavla Caudrová

Knižní okénko

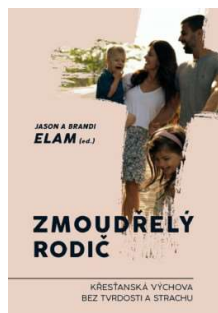
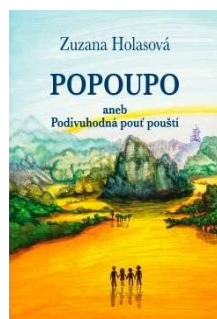
Zuzana Holasová

Popoupo

Čtyři děti se záhadným způsobem dostanou do příběhu hry, kterou si samy vymyslely. Pravidla, která pro hru stanovily, se najednou mění ve skutečnost a děti tak okamžitě pocítí následky svých dobrých či špatných rozhodnutí. To jim, a stejně tak čtenáři, postupně otevírá oči i srdce. Nové vydání bestselleru pro děti a mládež.

Vydalo nakladatelství Paulínky

cena 279,- Kč

Jason a Brandi Elamovi

Zmoudřelý rodič

Varování: tato kniha není pro fundamentalisty, kteří jsou si zcela jisti všemi svými náboženskými pravdami. Je pro ty, v nichž už začala probíhat vnitřní transformace, založená jakoukoli pochybností o tom, zda všechny pravdy, které jim byly předkládány k věření, a navyké způsoby náboženské praxe skutečně odpovídají duchovním skutečnostem. Neboť jejich vlastní citění, kterého se zprvu mohou děsit, jim říká, že ne. Řada lidí, kteří už touto cestou prošli, v této knize popisuje nejen různé aspekty tohoto procesu v duchovní i společenské rovině...

Vydalo nakladatelství Doron

cena 240,- Kč

Světce na tento měsíc pocházel z Gallo-římské šlechtické rodiny. Narodil se asi kolem roku 590 poblíž Narbonne ve Francii. Měl dva bratry, staršího Rustika a Syagria. První se stal arciděkanem v Rodez a od r. 623 biskupem v Cahors. Druhý spolu s naším světcem byl vzdělán u dvora frankého krále. Ze Syagria se stal hrabě Albi a náš svatý měl po vystudování práv vysoké postavení na dvoře Chlothara II. Vynikal výmluvností a k jeho oblíbám patřila literatura.

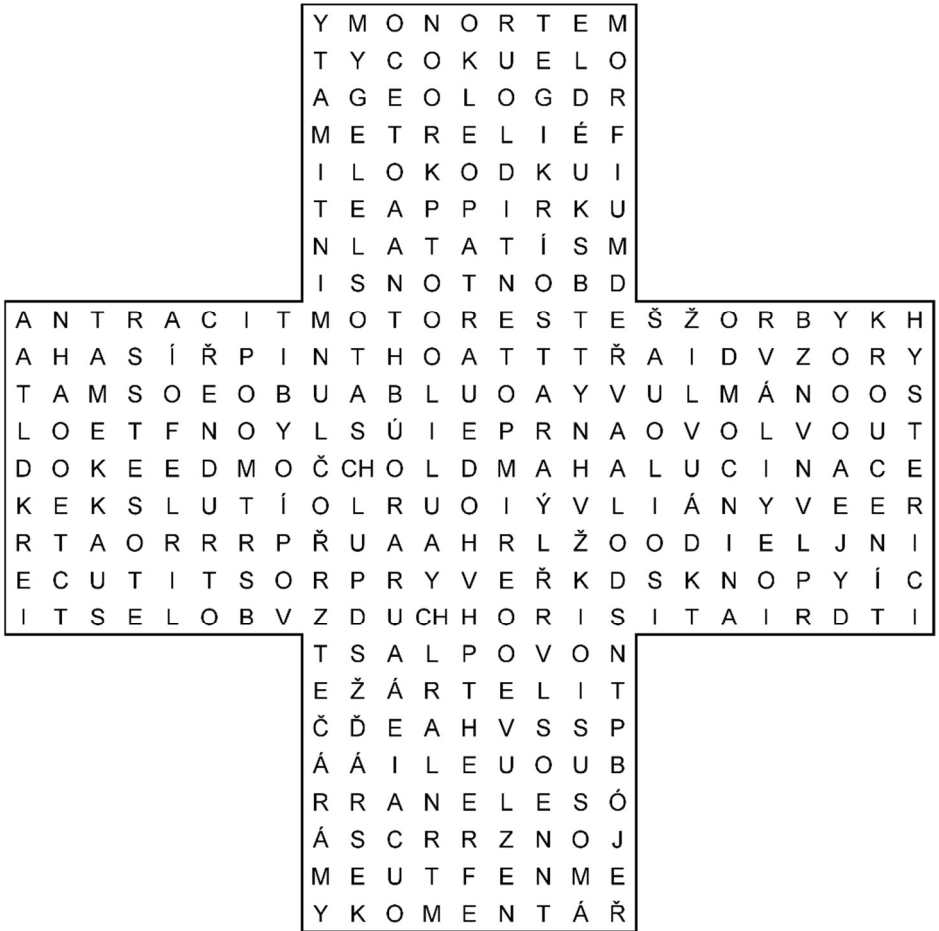
V roce 618 byl jmenován královským pokladníkem a v tomto úřadu zůstal i za Dagoberta I. Jak o tom svědčí dopisy, nezapomněl, jak jej jeho zbožná matka vychovala ani jako důvěrník krále. Vedl přísný život jako řeholník.

V roce 630 byl jeho bratr Rustik zavražděn a duchovenstvo i lidé z města požadovali, aby na biskupský stolec v Cahors byl jmenován právě on, kterému mělo být teprve uděleno kněžské svěcení.

Z dopisu z 8. 4. 630 víme, že král Dagobert dal souhlas, a tak byl vysvěcen arcibiskupem Sulpiciem II. na biskupa Cahors. Martyrologium uvádí, že potom postavil mnoho kostelů a klášterů i další veřejnosti užitečné budovy a nikdy nezanedbával vedení duší, které připravoval na setkání s Kristem.

Právě ono setkávání se s Ním v evangeliu, v Eucharistii i v našich bližních má vliv na to, jaké bude naše setkání na věčnosti.

Po smrti byl pohřben v klášteře Amandus a u jeho hrobu se udály zázraky. Později byly jeho ostatky přeneseny do katedrály, kde se za vpádu hugenotů v roce 1581 ztratily.

alotrie; Ámos; antracit; aorta; arat; aura; bodlo; bóje; bolesti; bonton; brož; člun; Dyje; efekt; Elena; euro; evulze; free; furt; geolog; halucinace; hlád'; hlemýždi; hrad; hysterici; chlup; impotenti; Indiana; intima; kdokoli; keks; Kleopatra; klid; komentář; kroucení; leukocyt; liány; mdlo; Mekka; metronomy; mlat; morfium; motorest; námluvy; novoplast; oázy; ocet; odiv; odmocnina; okol; osle; osma; otrlost; ovin; panstvo; pint; pivovar; ponk; prostituce; přísaha; ráče; rámy; rektori; reliéf; rota; rýha; řevy; sborník; seno; skot; solvence; stoupavost; strumy; šiml; tyly; Uher; úchop; upřímnost; ureus; vhod; viola; Volvo; vřed; vzduch; vzory; znoj; Žďár; železná

MŠE SVATÁ

Dozněly zvony svolávající na začátek mše svaté.
Nastalo ticho a všichni připraveni čekají.

Dnes mám na starosti zvonky. Zvoním na začátku mše svaté a když kněz promění chléb a víno na tělo a krev Pána Ježíše. Zvony a zvonky upozorňují na to, že se děje něco důležitého.

Mše svatá začíná. Příchod kněze k oltáři může hudebník – varhaník doprovodit hudební předehrou, písní. Věřící se na začátku mše svaté postaví. Liturgie začíná vstupním zpěvem.

Když pospojíte noty, dozvíš se, jak ho nazýváme.

Mše svatá začíná a končí znamením kříže.

Dokážeš doplnit odpovědi lidí na začátku mše? Pomůžou ti rodiče nebo modlitební knížka.

Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.

Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství Svatého Ducha ať je s vámi se všemi.

Kněz – celebrant přivítá věřící a vyzve je, aby si očistili srdce ve chvíli ticha:

Bratři a sestry, litujme svých hříchů, abychom s čistým srdcem mohli slavit Nejsvětější Oběť.

...a poprosím Boha o odpuštění.

Teď nastane chvíle ticha. Lituji svých hříchů...

ZAČINÁ

Vyznámé své viny.

Doplň správně do modlitby slova:

Vyznávám se _____ Bohu a vám
_____, že často hřeším _____,

i skutky a _____, co mám konat:

je to má vina, má _____ vina.

Proto prosím _____, Pannu Marii,

všechny _____ a svaté i vás, _____ a sestry,

abyste se za mě u Boha přimlouvali.

Smiluj se nad námi, všemohoucí Bože, odpusť nám hříchy
a doved' nás do života věčného.

anděly k Pánu bratři
myšlením všem
veliká slovy
Matku Boží
nekonám
všemohoucímu

Následuje zpěv
Pane, smiluj se
(Kyrie), po kterém
se zpívá
slavnostní
zpěv Gloria.

Když není přítomný
varhaník, můžeme
zpívat zpěv Pane,
smiluj se a doprovázet
ho hrou na kytaru.

Každé období má svůj nápěv.
My vyrhaníci používáme
pro základní mešní zpěvy
Varhany doprovod, ve kterém
je množství nápěvů.

Glória

Tento zpěv
mi připomíná
Vánoce.

Ano, máš pravdu.
Mše svatá je
zpřítomnění celého
života Pána Ježíše
jeho narození.
Gloria se zpívá
v neděli a během
svátků a slavností.
Může být i recito-
vané. Vynechává
se v adventní
a v postní době.

Věděli jste?

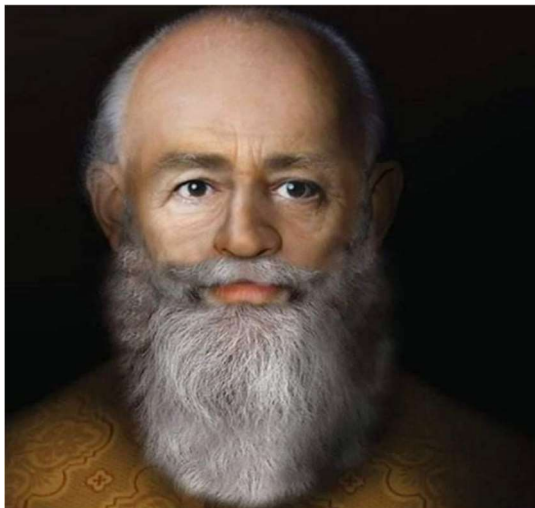
Běžná tužka má v průměru takové množství grafitu, že s ní dokážete nakreslit čáru dlouhou přes 56 kilometrů nebo napsat přibližně 45 tisíc slov.

(podle KN)

Identikit sv. Mikuláše

„Nejrealističtější“ portrét svatého Mikuláše vznikl na liverpoolské univerzitě v roce 2014. Tento Mikulášův IDENTIKIT byl utvořen pomocí systému rekonstrukce obličeje a 3D interaktivní technologie ve Face Lab na Liverpoolské univerzitě pod vedením Johna Moorese. Utvořili ho na základě koster-ních a historických materiálů, které jsou k dispozici.

Svatý Mikuláš byl biskupem ve 4. stol. v lycijské Myře, dnes město Demre na jižním pobřeží Turecka. Proslavila ho jeho dobrota a empatie. Zúčastnil se i prvního koncilu v Nicei roku 325, kdy se šířil arianismus a šlo o to, zda se stane křesťanství

sektou nebo něčím novým, vírou v Boha, který se stal člověkem, zda byl Ježíš pouze nábožným člověkem nebo zda se v něm sám Bůh stal jedním z nás. Světec zemřel v roce 343. Jeho relikvie se již od 11. stol. uchovávají v katedrále v Bari na jihu Itálie a požívá velkou popularitu mezi dětmi a úctu u ortodoxních věřících. Životopisec archimandrita Michal komentuje fakt, jak se Kristus odrážel v životě Mikuláše slovy: "V jasu jeho ctností se odráží spravedlnost Slunce".

Modleme se: Bože, dárce každého dobra, na přímluvu svatého biskupa Mikuláše, nám pomáhej v každé nouzi a chraň nás před každým neštěstím; dej nám všem velkodušné srdce, abychom ochotně dávali jiným, co přijímáme od tebe, a tak bezpečně kráčeli po cestě spásy. Skrze Krista našeho Pána. Amen

(podle internetu)

Co nás čeká, dá-li dobrý Bůh

Hody v Loučkách

10. listopadu v 8:45 hodová mše svatá.

Pouť v Drahoníně

23. listopadu ve 14:00 hod. poutní mše svatá v kapli.

Biblická hodina

Pokračujeme ve středu 13. a 27. listopadu v Pastoračním centru v Dolních Loučkách.

Změna vyhrazena

Něco na závěr...

„Co to máš na tváři, Pepo?“

„Zranění z fronty.“

„Ty jsi voják?“

„Ne. Já byl na výprodejích.“

Namazaný Břet'a se potácí u domovních dveří.

Kolemjdoucí se ho ptá: „Ztratil jste klíč?“

Břet'a na to: „Ne, odvalu.“

„Chodit bos je určitě zdravější.“

„Jak to?“ diví se kamarád.

„No, vždycky když se probudím obutý, bolí mě hlava jak střep!“

Katecheta probral s žáky svátosti a další hodinu opakoval učivo. "Kdo ustanovil manželství?"

"Pán Bůh."

A kdy tuto svátost ustanovil?"

"Při stvoření prvních lidí." "A jakými slovy jí ustanovil?"

"Nepřátelství položíme mezi tebou a ženou!"

„Volám ti, jen abych ti řekl, že jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo, a že tě moc miluji.“

„Pane, dovolal jste se do pivovaru.“

„Ano, já vím.“

Vénovi bylo 55 let, šel do důchodu a protože byl dosud zachovalý, tak si ještě našel práci. Ale vypadalo to, že není schopen chodit do práce včas. Každý den přišel o pár minut pozdě. Jinak byl ale skvělý pracovník, takže si ho zavolal šéf, aby mu domluvil: „Véno, děláš svou práci výborně, ale už mě nebaví tvé pozdní příchody do práce.“

„Já vím šéfe, pracuji na tom.“

„Dobrá, to rád slyším. Víme, že jsi předtím byl v armádě, copak ti říkali tam, když jsi přišel pozdě?“

„Dobré ráno, pane generále!“